ΑΓΓΕΛΙΑ

Η ΕΣΤΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΑΠΟ ΤΗΣ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1890

ΕΚΔΟΤΑΙ: Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΗ·

ΤΡΕΙΣ Η ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ

ΚΑΘ' ΟΛΟΝ ΔΕ ΤΟ ΕΤΟΣ ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΩΝΤΑΙ

150 ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἤτοι

Προσωπογραφίαι ἐπιφανῶν **ἀνδρῶν** καὶ **γυναικῶν**. — **Εἰκόνες** ἀναφερόμεναι εἰς **ἱστορικὰ γεγονότα**, εἰς **ἤθη** καὶ **ἔθιμα λαῶν**, εἰς **τέχνας** καὶ **ἐπιστήμας**. — **Σκηνογραφίαι**.— **Τοπιογραφίαι**. — **Γελοιογραφίαι κλπ. κλπ.**

ΕΡΓΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΣΕΙΡΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

Ἡ ὅλη σύνθεσις τοῦ φύλλου θὰ γίνεται διὰ ποικίλων στοιχείων καὶ κοσμημάτων καλλιτεχνικωτάτη καὶ πυκνοτάτη, οὐδεμία δ' ἐλάττωσις ὕλης θὰ ἐπέλθῃ διὰ τῆς προσθήκης τῶν εἰκόνων.

Ἡ προσθήκη εἰκόνων δὲν θὰ ἐλαττώσῃ τὴν περὶ τῶν περιεχομένων μέριμναν. Ἡ **Ἑστία** *ἔχουσα ἐξησφαλισμένην τὴν συνεργασίαν τῶν πλείστων ἑλλήνων λογίων καὶ καλλιτεχνῶν θὰ εἶνε καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τὸ κυριώτατον ἑλληνικὸν ὄργανον τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως.*

Συνεπείᾳ τῆς μεταρρυθμίσεως ταύτης ἀπαραίτητος καθίσταται μικρὰ αὔξησις τῆς συνδρομῆς τοῦ Ἐσωτερικοῦ, ἥτις ὁρίζεται εἰς **δραχμὰς 8** *δι' ἓξ μῆνας καὶ εἰς* **δραχμὰς 15** *δι' ἓν ἔτος. Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ἡ αὐτὴ* **φρ. χρ. 20** *δι' ἓν ἔτος.*

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ, 12

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΥΝ ΕΓΓΡΑΦΟΜΕΝΟΥΣ

προπληρώνοντας τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1890, παρέχονται κατ' ἐκλογὴν αὐτῶν τὰ ἑξῆς ἐκλεκτὰ βιβλία καὶ λαμπραὶ εἰκόνες εἰς ἐξαιρετικὰς τιμάς:

Ὁλόκληρος ἡ σειρὰ τῆς α' περιόδου τῆς Ἑστίας ἐκ τόμων 28 (1876—1889) ἀποτελοῦσα ὄγκον 12000 μεγάλων σελίδων (καὶ τιμωμένη ἄδετος μὲν δραχ. 140 δεδεμένη δὲ δραχ. 224) μόνον ἀντὶ δραχ. 80 ἄδετος καὶ 140 δεδεμένη, ἢ εἰς δύο δόσεις ἀνὰ 14 τόμους πρὸς δραχ. 40 ἄδετος καὶ δραχ. 70 δεδεμένη.

Ἡ σειρὰ τῆς *Ἑστίας* ἰσοδυναμεῖ κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ποικιλίαν πρὸς ὁλόκληρον ἐγκυκλοπαιδικὴν βιβλιοθήκην. Ἐν αὐτῇ περιέχονται ἑκατοντάδες ἄρθρων ἐπιστημονικῶν, καλλιτεχνικῶν, κοινωνικῶν· πλῆθος ἱστορικῶν πραγματειῶν, βιογραφιῶν, περιηγήσεων· ταμεῖον παντοειδῶν πρακτικῶν γνώσεων· ὑπὲρ τὰ διακόσια ποιήματα πάντων τῶν ἑλλήνων ποιητῶν· περὶ τὰ τριακόσια διηγήματα πρωτότυπα καὶ ἐκ μεταφράσεως· πλὴν ἄλλων δὲ τὰ ἑξῆς μυθιστορήματα: *Ἄνευ οἰκογενείας* τοῦ Μαλό, *Μαγδαληνὴ* τοῦ Σανδώ, *Ὑποψήφιος* τοῦ Κλαρετῆ, *Ὀλιβερ Τουϊστ* τοῦ Δίκενς, *Ἡ κόρη τοῦ λοχαγοῦ* τοῦ Πούσκιν, *Εὐγενία Γρανδὲ* τοῦ Βαλζάκ, *Περίοδος τῆς γῆς* τοῦ Βέρν, *Πατὴρ Κωνστάντιος* τοῦ Ἀλεβύ, *Ὁ ἐμπορηστὴς* τοῦ Βερτέ, *Αἱ τοιχογραφίαι τῆς Οὐίδα*, *Φρυμῶν καὶ Ρίσλερ* τοῦ Δωδέ, *Ὁ Μαρκήσιος Βιλλεμαὶρ* τῆς Σάνδ, *Ἡ Κολόμβα* τοῦ Μεριμέ, *Ἡ Ἀπολεσθεῖσα* τῆς Γρεβίλλ, κλπ. κλπ.

Τόμοι Ἑστίας παρελθόντων ἐτῶν ὁποῖοι δήποτε πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἐχόντων ἐλλιπῆ τὴν σειράν, ἀνὰ 4 ὁμοῦ (τιμώμενοι δραχ. 20 ἄδετοι καὶ 32 δεδεμένοι), *μόνον ἀντὶ δραχ. 15 ἄδετοι καὶ 25 δεδεμένοι.* (Ἐξαιροῦνται οἱ τόμοι ΙΕ' καὶ ΙϛΙ' ὧν ὀλίγιστοι ὑπελείφθησαν). [Ταχυδρ. 4 τόμων Ἐσωτερ. δρ. 1. Ἐξωτ. ἀδέτων δρ. 2 καὶ δεδεμ. δρ. 3,50.]

Καλλιτεχνικὴ Πινακοθήκη τῆς Ἑστίας, σειρὰ 100 εἰκόνων ἀριστουργημάτων τῆς Τέχνης μετὰ ἑρμηνευτικοῦ κειμένου ἐντὸς χρυσοτεύκτου θήκης (τιμωμένη δραχμῶν 35), *μόνον ἀντὶ δραχ. 25.* [Ταχυδρ. Ἐσωτ. δρ. 2. Ἐξωτερικοῦ δρ. 5].

Χριστιανικὴ Τέχνη. Ἀκέραιον μέρος τῆς Πινακοθήκης, ἀποτελοῦν σύνολον ἀνεξάρτητον τῶν λοιπῶν, ἀπαρτίζεται ἐκ τριῶν τευχῶν, περιεχόντων τὰ ἀθάνατα ἀριστουργήματα τῶν ἐπιφανεστάτων ζωγράφων Ῥαφαήλ, Τιτιανοῦ, Ῥούβενς, Κορρεγίου κ. ἄ., τὰ ἀναγόμενα εἰς θρησκευτικὰ θέματα. Αἱ περιεχόμεναι ἐν αὐτοῖς εἰκόνες εἶνε ἐν ὅλῳ 16, ὧν αἱ μὲν 8 σχήματος διπλασίου τοῦ τῆς «Ἑστίας», αἱ δὲ ἄλλαι 8 σχήματος τετραπλασίου. *Ἀντὶ δρ. 6 μόνον δραχ. 3.* Μετὰ ταχυδρ. τελῶν 3,60.

Ποικίλαι Εἰκόνες, ἤτοι τοπιογραφίαι, σκηνογραφίαι, ἱστορικὰ θέματα, ἀλληγορικαὶ παραστάσεις, ὅ,τι ἔξοχον παρήγαγεν ἡ τέχνη εἰς τὰ εἴδη ταῦτα. Τὸ μέρος τοῦτο ὅλως ἀνεξάρτητον ἀπαρτίζεται ἐκ τευχῶν 5, περιεχόντων εἰκόνας ἐν ὅλῳ 30, ὧν αἱ μὲν 20 σχήματος διπλασίου τοῦ τῆς «Ἑστίας», αἱ δὲ λοιπαὶ 10 σχήματος τετραπλασίου. *Ἀντὶ δραχμῶν 10 μόνον δραχμὴς 5.* Μετὰ ταχυδρ. τελῶν δραχ. 6.

Πινακοθήκη Γυναικείας Καλλονῆς, ἤτοι τύποι πάσης χώρας καὶ παντὸς εἴδους γυναικείων μορφῶν ἐν δυνάμει ἐκφράσεως καὶ ἀμίλλη χάριτος καὶ καλλονῆς, Αἱ εἰκόνες αὗται εἶνε 24 τὸν ἀριθμόν, ὧν αἱ 16 σχήματος διπλασίου, αἱ δὲ 8 σχήματος τετραπλασίου τοῦ τῆς «Ἑστίας». *Ἀντὶ δραχμῶν 8 μόνον δραχμὰς 4.* Μετὰ ταχυδρ. τελῶν δραχ. 5.

Ἀθῆναι. Λεύκωμα περιέχον 12 φωτογραφικὰς εἰκόνας τῶν σπουδαιοτέρων μνημείων τῆς ἀρχαιότητος, ἤτοι Ἀκροπόλεως, Παρθενῶνος, Ἐρεχθείου, Καρυατίδων, Προπυλαίων, Ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, Θεάτρου τοῦ Βάκχου, Πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ, Στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διός, Θησείου, Μνημείου τοῦ Λυσικράτους, Ναοῦ τοῦ Αἰόλου. Μετὰ κομψοῦ περικαλύμματος. Ἀντὶ δραχ. 5,50 μόνον δραχ. 3,50. Μετὰ ταχυδρ. τελῶν δραχ. 4.

Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς ἑταιρίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις 1883-1889. Τόμοι δύο, εἰς μέγα ὄγδοον, ἐκ σελίδων 760 ἕκαστος, μετὰ πολλῶν πινάκων καὶ εἰκόνων.

Ἕκαστος τόμος ἀντὶ δρ. 20 Δρ. 5.

Ἐν τῷ Δελτίῳ τούτῳ ἐδημοσιεύθησαν ἀξιολογώτατοι μονογραφίαι περὶ τῆς γεωγραφίας, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς λαογραφίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ περὶ τῆς βυζαντιακῆς καὶ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, καὶ ἐκ διαφόρων χειρογράφων ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον κείμενα ἀναφερόμενα εἰς τὴν βυζαντιακήν, τὴν μέσην καὶ τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ φιλολογίαν. Εἶναι βοήθημα ἀπαραίτητον εἰς πάντα ἀσχολούμενον εἰς τὴν μελέτην τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας καὶ φιλολογίας ἀπὸ τῆς κτίσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Ἑλληνομνήμων, ἢ σύμμικτα ἑλληνικά. Ἀθήνησι 1843—1852. Εἰς 8ον ἐκ σ. 712. Δρ. 12. (λ. 80).

Τὸ ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς μεσαιωνοδίφου Α. Μουστοξύδου ἐκδιδόμενον περιοδικὸν σύγγραμμα, περιέχον σπουδαιοτάτας μονογραφίας περὶ τῆς μέσης καὶ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ φιλολογίας. Πληρέστατον ἀντίτυπον τοῦ σπανιωτάτου τούτου συγγράμματος, περιέχον καὶ τὸ τυπωθὲν τῷ 1853 καὶ μὴ ἐκδοθὲν δωδέκατον τεῦχος.

Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη ἐκδιδομένη εἰς τόμους ἐξ 96 περίπου σελίδων, ὧν ἕκαστος τιμᾶται λ. 60. Ἐκδόται Μπάρτ καὶ Χίρστ.

Τὰ 25 τομίδια τῆς Βιβλιοθήκης ταύτης ἀντὶ δρ. 12 Δρ. 5. (Ἐσωτ. λ. 50. Ἐξωτ. δρ. 1,25).

Ἐν τοῖς μέχρι τοῦδε ἐκδοθεῖσιν 22 τομιδίοις περιέχονται τὰ ἑπόμενα πρωτότυπα ἔργα: 1) Θάνος Βλέκας μυθιστόρημα *Π. Καλλιγᾶ.* 2) Ποιήματα *Ἀλεξάνδρου Βυζαντίου.* 3) Περίληψις ἱστορίας τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ὑπὸ *Ἀλεξάνδρου Ρ. Ῥαγκαβῆ.* 4) Σύγχρονα διηγήματα ἑλληνικὰ ὑπὸ διαφόρων συγγραφέων 5) Στράτις Καλοπίχειρος κωμικὸν ἔπος ὑπὸ *Στεφάνου Σ. Λουμανούδη* 6) Κορακιστικὰ καὶ Κούρκας ἁρπαγὴ ὑπὸ *Ἰακώβου Ῥίζου Ῥαγκαβῆ.* Καὶ αἱ ἑξῆς μεταφράσεις: 1) Ὁ Ἐξηνταβελόνης κωμῳδία *Μολιέρου* κατ' ἐξελλήνισιν τοῦ *Κ. Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων.* —2) Διηγήματα Φραγκίσκου Κοππέ. — 3) Ῥαδιουργία καὶ ἔρως. Τραγῳδία ὑπὸ Φρειδερίκου Σχιλλέρου. — 4) Ὑγιεινὴ τῆς ψυχῆς κατὰ μετάφρασιν Ζ. — 5) Ἀμλέτος *Σαιξπείρου* μετάφρασις *Δ. Βικέλα.* 6) Τὸ ἄσμα τῶν Χριστουγέννων διήγημα *Καρόλου Δίκενς*, μετάφρ. *Παραγ. Παπᾶ.* — 7) Ἀλκιβιάδης δρᾶμα *Φ. Καβαλλότη.* — 8) Ὁ τελευταῖος τῶν Μοχικανῶν μυθιστόρημα *Φ. Κοῦπερ.*

Ὁ **Ῥωμηός**, ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Πλήρης σειρὰ τῶν ἐτῶν 1883, 1884, 1885, 1886, 1887. Πωλεῖται καὶ ἰδιαιτέρως ἕκαστον ἔτος ἀντὶ δρ. 10. Δρ. 6. (50).

Χρυσαλλὶς σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον δὶς τοῦ μηνός. Ἐν Ἀθήναις 1863—1867. Τέσσαρες τόμοι εἰς 4ον. Ἀντὶ 64 δρ. Δρ. 30 (Δρ. 6.).

Πλήρης σειρὰ τοῦ καλλίστου τούτου περιοδικοῦ συγγράμματος.

Ἄνεν Τραγούδια κατὰ μετάφρασιν *Ἀγγέλου Βλάχου.* Ἐν Ἀθήναις, 1887. Ἀντὶ δρ. 2,50 Δρ. 1,75 (15).

Καλλιτεχνικώτατον τομίδιον, περιλαμβάνον τὰ κάλλιστα τῶν λυρικῶν ποιημάτων τοῦ χαριεστάτου τῶν Γερμανῶν ποιητῶν, ἐν μεταφράσει εἰς δημοτικὴν διάλεκτον.

Glasson E. Στοιχεῖα τοῦ ἀστικοῦ καὶ δημοσίου δικαίου κατὰ τὰς σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὸ φυσικὸν δίκαιον καὶ τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν. Σύγγραμμα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἠθικοπολιτικῶν ἐπιστημῶν, μεταφρασθὲν δὲ ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως ὑπὸ *Π. Σ. Φωτιάδου* διδάκτορος τῆς νομικῆς. Ἐν Ἀθήναις. Τόμος ὀγκώδης εἰς 8ον μέγα. Ἀντὶ δρ. 15 Δρ. 4. (1)

Δουμᾶ Ἀλεξάνδρου. Οἱ τρεῖς σωματοφύλακες μυθιστόρημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1881. Τόμοι 5 εἰς 16ον ἐκ σελ. 1089. Ἀντὶ Δρ. 10 Δρ. 2,50 (λ. 65).

— Μετὰ εἴκοσιν ἔτη. Συνέχεια τῶν Τριῶν σωματοφυλάκων. Ἐν Ἀθήναις 1882. Τόμοι ἓξ εἰς 16ον ἐκ σ. 1261. Ἀντὶ δρ. 10 Δρ. 3 (λ. 70).

— Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἰησοῦ, μυθιστόρημα. Ἐν Ἀθήναις 1864. Εἰς 4ον. Ἀντὶ Δρ. 4. Δρ. 2,50 (λ. 35)

Δροσίνη Γ. Εἰδύλλια συλλογὴ ποιημάτων φιλοκάλως ἐκδεδομένη, σελ. 132 12ου ἐν Ἀθήναις 1885. Ἀντὶ δρ. 2,50 δρ. 1 (λ. 25).

— Διηγήματα καὶ Ἀναμνήσεις, σελ. 250 12ου ἐν Ἀθήναις 1886. Ἀντὶ δρ. 2, δρ. 1 (λ. 25).

Ζαμπελίου Σπυρίδωνος Βυζαντιναὶ μελέται ἢ περὶ τῶν πηγῶν τῆς νεοελληνικῆς ἐθνότητος. Ἐν Ἀθήναις. 1858. Εἰς 8ον σ. 804.

Ἀντὶ δρ. 10. Δρ. 5. (λ. 80)

Διὰ τοῦ συγγράμματος τούτου ὁ ἐπιφανὴς Ἕλλην ἱστοριογράφος Σπ. Ζαμπέλιος ἔτεμε νέας ὁδοὺς εἰς τὴν ἱστορικὴν ἔρευναν τῆς Βυζαντιακῆς περιόδου.

Théophraste les caractères. Traduction nouvelle avec le texte grec, des notes critiques et un discours pré liminaire sur la vie et les écrits de Théophraste par *Coray.* Paris, 1799.

Ἡ σπανιωτάτη αὕτη ἔκδοσις τῶν χαρακτήρων τοῦ Θεοφράστου, ἡ πρώτη τῶν ὑπὸ τοῦ Κοραῆ γενομένων ἐκδόσεων ἑλλήνων συγγραφέων, ἀποτελουμένη ἐκ σ. 418 εἰς 8ον σχῆμα, τιμᾶται Δρ. 4 (λ. 50).

Κολοκοτρώνη Ἰωάννου (Γενναίου) Ἔγγραφα καὶ ἐπιστολαὶ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, συλλεγέντα ὑπὸ — Ἐν Ἀθήναις 1856. Εἰς μέρη δύο.

Ἀντὶ δρ. 10. Δρ. 5 (λ. 80).

Τῆς συλλογῆς ταύτης τὸ δεύτερον μέρος, ἀποτελοῦν ὀγκῶδη τόμον εἰς 8ον ἐκ σ. 622, ἐκτυπωθὲν τῷ 1856 μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐδημοσιεύθη. Περιέχει δὲ πολύτιμον σειρὰν πολυπληθῶν ἐγγράφων, διαφωτιζόντων μεγάλως τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Κοραῆ Ἀδαμαντίου Ἐπιστολαί. Βουλῇ καὶ δαπάνῃ τῆς ἐν Μασσαλίᾳ κεντρικῆς ἐπιτροπῆς Κοραῆ ἐκδιδόμεναι. Ἐν Ἀθήναις. Τέσσαρες ὀγκώδεις τόμοι εἰς μέγα ὄγδοον. Ἀντὶ δρ. 14. Δρ. 7 ἐν τῷ ἐξωτ. 480 διὰ ταχυδρ. δεμάτων ἐν τῷ ἐσωτ. Δρ. 2).

Κοράνιον μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ κειμένου ὑπὸ **Γ. Πεντάκη.** Ἔκδοσις Β'. 1887 εἰς 8ον σ. 480. Ἀντὶ δρ. 10. Δρ. 3,50 (λ. 80).

Λαμαρτίνου Ποιητικαὶ μελέται, μεταφρασθεῖσαι ἐμμέτρως ὑπὸ *Ἀγγέλου Σ. Βλάχου.* Ἐν Ἀθήναις, 1864. Ἀντὶ δρ. 3. Δρ. 1,75 (λ. 20).

Οἰκονομίδου Νικ. Γ. Κυνηγετικὰ μετὰ πολλῶν ἐν τῷ κειμένῳ εἰκόνων. Ἔκδοσις πολυτελής. Εἰς 8ον Ἀντὶ δρ. 10 Δρ. 5. (λ. 80).

Παράσχου Ἀχιλλέως Ποιήματα. Ἐν Ἀθήναις 1883. Τόμ. 3 εἰς 8ον μικρὸν ἐκ σελ. ἐν ὅλῳ 1084. Ἀντὶ Δρ. 13,50. Δρ. 6 (λ. 90).

Πολίτου Ν. Γ. Μελέτη ἐπὶ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Σύγγραμμα βραβευθὲν ἐν τῷ Ῥοδοκαναχείῳ φιλολογικῷ διαγωνίσματι καὶ ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν Ἑλλ. σπουδῶν. Ἐν Ἀθήναις, 1874. Νεοελληνικὴ μυθολογία, μέρος Β'. Ἀντὶ Δρ. 4. Δρ. 1 (λ. 25).

Περιεχόμενα: Τύχη. Μοῖραι. — Χάρος. — Ἄγγελοι ψυχοπομποί. — Κάτω κόσμος. Κόλασις. Καθαρτήριον. Παράδεισος. Δευτέρα παρουσία. — Διάβολος. — Ἄγγελος φύλαξ. — Γίγαντες (Ἕλληνες. Ἀνδρειωμένοι).

Ῥαγκαβῆ Ἀλεξάνδρου Ρ. Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας μετὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ πινάκων. Ἐν Ἀθήναις.

Τὸ ὅλον ἔργον ἐκ πεντήκοντα περίπου τευχῶν. Ἀντὶ δρ. 50. Δρ. 27. (Ἐσωτ. δρ. 3,50, Ἐξωτ. δρ. 5).

Ῥουέρου Ἀλφόνσου. Οἱ Γενίτσαροι. Μυθιστορικὸν διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ Ἔκδοσις Β' βελτιωθεῖσα. Ἀθήνησι 1865. Δύο τόμοι εἰς 12ον ἐκ σ. 461. Ἀντὶ Δρ. 5,50. Δρ. 1,50 (λ. 30).

Σάθα Κ. Ν. Νεοελληνικὴ φιλολογία. Βιογραφίαι τῶν ἐν τοῖς γράμμασι διαλαμψάντων Ἑλλήνων, ἀπὸ τῆς καταλύσεως τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας μέχρι τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνεγερσίας (1453—1821). Σύγγραμμα βραβευθὲν ἐν τῷ φιλολογικῷ διαγωνίσματι τοῦ 1867. Ἐν Ἀθήναις 1868. 8ον μέγα σ.760.
Ἀντὶ Δρ. 10. Δρ. 4 (λ. 60).

— Νεοελληνικῆς φιλολογίας παράρτημα. Ἱστορία τοῦ ζητήματος τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης. Ἐν Ἀθήναις 1870. Εἰς 8ον σ. 338. Ἀντὶ Δρ. 5. Δρ. 2,50. (λ. 40).

— Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς. Ἱστορικὸν δοκίμιον περὶ τῶν πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ ἐπαναστάσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους (1453—1821). Ἐν Ἀθήναις, 1869. Εἰς 8ον σ 776. Ἀντὶ Δρ. 10.
Δρ. 4 (λ. 65).

Σιγάλα Α. Συλλογὴ ἐθνικῶν ἀσμάτων περιέχουσα τετρακόσια ἄσματα τονισθέντα. Ἐν Ἀθήναις 1880. Εἰς 8ον σ. κδ'—543. Ἀντὶ Δρ. 8. Δρ. 3 (λ. 80).

Σίμωνος Ἰουλίου Τὸ καθῆκον. Ἐν Ἀθήναις.
Ἀντὶ Δρ. 5. Δρ. 1,75 (λ. 45).

Σουρῆ Γ. Ποιήματα. Δύο τόμοι εἰς σχῆμα μέγα 8ον ἐκ σελ. 227 ὁ μὲν καὶ 240 ὁ δέ, περιέχονται διάφορα κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ ποιήματα τοῦ δημοτικωτάτου σατυρικοῦ ποιητοῦ.
Ἀντὶ δρ. 10 Δρ. 6 (λ. 70)

Σούτσου Παναγιώτου. Ὁδοιπόρος, τραγῳδία εἰς πράξεις πέντε, φυλάττουσα τὴν γλῶσσαν τῆς πρώτης παλαιᾶς ἐκδόσεως. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Α. Κορομηλᾶ.
Ἀντὶ Δρ. 1. Δ. 40 (λ. 10).

— Ἡ Χαριτίνη ἢ τὸ κάλλος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Μετὰ ποιητικοῦ παραρτήματος. Ἐν Ἀθήναις.
Ἀντὶ Δρ. 4. Δ. 80 (λ. 35).

Στόβης Ἐρριέττας Ἡ καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ μυθιστορία μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ἰω Καρασούτσα. Ἐν Ἀθήναις 1860. Δύο τόμοι εἰς 8ον ἐκ σ. 590 ἀντὶ δρ. 10. Δρ. 2 (λ. 70).

Σχινᾶ Κ. Δ. Ἱστορία τῶν Ἀνατολικῶν ἐθνῶν. Βιβλίον πρῶτον (τὸ μόνον ἐκδοθὲν) περιέχον τὰ ἀσιανὰ καὶ λιβυκά. Ἀθήνησι 1845 Εἰς 8ον σ. ιβ' καὶ 516.
Ἀντὶ δρ. 8. Δρ. 1,50 (λ. 70).

Φάϋερβαχ. Θεωρία τοῦ ποινικοῦ δικαίου κατὰ τὴν ῥωμαϊκὴν καὶ γερμανικὴν νομοθεσίαν. Μετάφρασις Χρ. Ῥουσοπούλου. Ἀθήναις 1859 Εἰς 8ον σ. κδ' καὶ 1090.
Ἀντὶ δραχ. 17,25. Δρ. 4,50 (δρ. 1).

Τὰ ἀνωτέρω ἀναγραφόμενα παραδίδονται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Ἑστίας ἐπὶ ταῖς σημειουμέναις τιμαῖς, ἀποστέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς ἐπιβαρυνόμενα διὰ τοῦ ἐν παρενθέσει σημειουμένου τιμήματος. Τὸ τίμημα τοῦτο ἐλαττοῦται σημαντικῶς διὰ τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβωσι πολλὰ βιβλία, δυνάμενα ν' ἀποσταλῶσιν ὁμοῦ ἀντὶ 1 δραχμῆς διὰ ταχυδρ. δέματος. Ἡ ἀποστολὴ τῆς σειρᾶς τῆς Ἑστίας δύναται νὰ γίνῃ εἰς τὰς ἐπαρχίας δι' ἑπτὰ ταχυδρ. δεμάτων, εἰς δὲ τὸ ἐξωτερικὸν διὰ φορτωτικῆς εἰς βάρος τοῦ παραγγέλλοντος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΤΕΡΠΝΩΝ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΑΛΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟΜΟΥΣ ΕΚ 200 ΠΕΡΙΠΟΥ ΣΕΛΙΔΩΝ

Τιμὴ ἑκάστου τόμου ἐν Ἀθήναις δρ. 1, *ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δρ.* 1,25, *ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ.* 1,25

Οἱ δύο ἐκδοθέντες τόμοι περιέχουσι τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Κολοκοτρώνη

ΟΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ ΔΡ. 5 ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ. ΦΡ. 6

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΞ ΠΡΩΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ

Ἡ «Βιβλιοθήκη τῆς Ἑστίας» σκοπὸν ἔχει νὰ καταστήσῃ εὐχερῆ εἰς πᾶσαν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν τὴν ἀπόκτησιν σειρᾶς ἐκλεκτῶν βιβλίων ἐπιμελῶς καὶ φιλοκάλως ἐκδιδομένων.

Ἡ «Βιβλιοθήκη τῆς Ἑστίας», κατὰ μικρὸν πλουτιζομένη, θὰ περιλάβῃ πᾶν ἀνάγνωσμα, δυνάμενον νὰ συντείνῃ εἰς ἀβλαβῆ τέρψιν καὶ ἄκοπον διδασκαλίαν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς.

Ἡ «Βιβλιοθήκη τῆς Ἑστίας», ἀποτελουμένη ἐξ ἔργων φιλολογικῶν, ἱστορικῶν, ἐπιστημονικῶν κλπ., γεγραμμένων εἰς ὕφος προσιτὸν τοῖς πολλοῖς, θὰ καταστῇ ἀπαραίτητον ἐφόδιον παντὸς φιλαναγνώστου, μετά τινα δ' ἔτη οἱ τόμοι αὐτῆς μόνοι θ' ἀποτελῶσιν ἐπαρκῆ οἰκογενειακὴν βιβλιοθήκην.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1889—1936

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ]

1890

2291

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλλ. σπουδῶν, ἀξιωθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς Δ'. Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

1890

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ

ΕΚΔΟΤΑΙ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ ΤΗι ΟΔΩι ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ 12 ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Κεχαγιᾶ Ν. Ι. Βυζαντινὴ ἐπιγραφὴ Θεσσαλονίκης σ. 232.

Ὑπὸ τὸ δόρυ. Πώλησις δούλων ἐν Ρώμῃ 120.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς καὶ ὁ νεώτατος ἱστορικὸς αὐτοῦ σ. 396

Δημητριάδου Γ. Ὁ τάφος τοῦ Νικοτσάρα 332.

Θουβενέλ. Ἡ ἐπὶ Ὄθωνος Ἑλλάς, μετάφρασις Κ. 314.

Καρέτ. Χρονικὰ τῆς δευτέρας γαλλικῆς αὐτοκρατορίας. Μετάφρασις Χ. 122.

Λάμπρου Σ. Π. Ἡ συμβασιλεία Λέοντος καὶ Ἀλεξάνδρου 305.

Νερούτσου Τάσου Δ. Ὁ λέων τοῦ Πειραιῶς 65.

Ρενάν Ἐρν. Ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ. Μετάφρ. Σ. 65.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Βασιάδης (Κωνσταντῖνος Ἡροκλῆς) σελ 141. — Ὁ Ἔδισον ὡς οἰκογενειάρχης 128. — Ἀδαμάντιος Κοραῆς (ἐκ τῆς συγγραφῆς τοῦ κ. Δ. Θερειανοῦ) 149.

Βικέλα Δ. Ὁ Μαρκήσιος τοῦ Σαὶντ Ἰλαίρ σελ. 257, 277, 289.

Κακλαμάνου Δ. Ἡ πτῶσις μιᾶς δυναστείας 184.

Μελετοπούλου Χαρ. Ἰωάννης Σοῦτσος 197, 213.

Παπαγεωργίου Σ. Ὑπατία 337, 353.

Χατζηκώνστα Αυσάνδρου. Ῥοβέρτος Χαμερλίγγιος 225, 241.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ

Γῦρος (ὁ) τοῦ κόσμου εἰς 72 ἡμέρας σ. 296,

Δύο ἡμέραι ἐπὶ τοῦ Πίνδου, ὑπὸ Κ. Γ. Κ. 161, 180, 204.

Ἐφταλιώτη Ἀργύρη. Ἡ Κεῦλάνη σ. 273.

Μηλιαράκη Ἀντ. Γεωγραφικὰ περίεργα: Πόθεν ἡ λέξις Δασκαλειὸ σ. 43. Ἀνάβησος ὄχι Ἀνάβυσσος 75.

Στάνλεϋ. Ἐπιστολαί, μετάφρασις σ. 59.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀνέκδοτοι δημώδεις παροιμίαι. Ἠλείας. Ἐκ συλλογῆς Π. Λιναρδάκη 171, 190. — Ναυτικαὶ παροιμίαι Καστελλορριζίων, ἐκ συλλογῆς Ἀχ. Σ. Διαμαντάρα 231.

Ἀπόκρεω (αἱ) ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα: Τὸ πρωτοπαλλήκαρον καὶ ὁ ἀγᾶς ὑπὸ Κ. Ν. Κανελάκη σ. 91. Ὀρχήσεις καὶ στιχουργικοὶ ἀγῶνες ἐν Σίφνῳ ὑπὸ Ἰακ. Χ. Δραγάτση 92. — Τὸ τελευταῖον ἄσμα τῶν Ἀπόκρεων ὑπὸ XXX. 93. — Αἱ εὐωχίαι τῶν Ἀπόκρεων ὑπὸ Χρ. Γ. Βλάχου 93. — Αἱ Ἀπόκρεω καὶ αἱ προσωπιδοφορίαι ἐν Πάτμῳ ὑπὸ Ἐπ. Ἀλεξάκη 109.

Ἡ πρώτη Μαΐου ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα: Τὰ Κλήδονα ὑπὸ Χ. Χριστοβασίλη σ. 268. — Ἡ πρώτη Μαΐου ἐν Κερκύρᾳ ὑπὸ Σ. Παπαγεωργίου 269. — Ἐν Κοζάνῃ ὑπὸ Ἀστερίου Ζήκου 286. — Ἐν Καλύμνῳ 324.

Ἀννίνου Χ. Παράστασις τοῦ Ἐρωτοκρίτου (Ἔθιμον τῶν Ἀπόκρεων) 119.

Ἐνυάλη Α. Ἔθιμον τῆς πρωτοχρονιᾶς σ. 62.

Ἐφταλιώτη Ἀργύρη. Τὰ ὀνόματά μας 42. — Τὰ τραγούδια μας 156.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Βαρεῖς χειμῶνες, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ σ. 44.

Φλωρᾶ Θ. Χ. Αἱ ἀσθένειαι τοῦ συρμοῦ 138.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΟΛΟΓΙΚΑ

Δεκαπενθήμεροι ἐπιστολαὶ ὑπὸ Κ. σ. 14, 46, 108.

Ἐγκόσμιοι σκέψεις σ. 126.

Ἐπιστολαὶ πρὸς βαπτιστικὸν 316.

Μικρὰ ζητήματα σ. 78. 221, 253, 317, 350.

Ἀννίνου Χ. Τὰ ὡρολόγια 97.

Κακλαμάνου Δ. Ἡ ἀληθινὴ εὐγένεια σ. 21. — Ἐγκλήματα καὶ ἐγκληματίαι 125.

Μητσάκη Μ. Εἷς τοῖχος 81. — Ὁ καλλωπισμὸς τῶν Ἀθηνῶν 157. — Ἀρχαῖα μνημεῖα 252. — Γυμναστικὴ ἀγωγὴ (ἡ) ἐν Γαλλίᾳ 377.

Παλαμᾶ Κ. Δοῦναι καὶ λαβεῖν 10.

Σίγγερ Γουλιέλμου. Ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ἐγκλημάτων. Μετάφρασις Λ. σ. 168, 186.

Σούτσου Ἰω. Ἡ τροφὴ καὶ ὁ πλοῦτος 219.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Ἡ πρώτη παράστασις τοῦ Ἐρνάνη. Μετάφρασις Χ. 380, 394, 407.

Ἐφταλιώτη Ἀργύρη. Τὰ τραγούδια μας 156.

Θεοκρίτου. Βουκολιασταί, μετάφρ. Γ. Καλοσγούρου 333.

Μηλιαράκη Ἀντ. Ἰωάννης καὶ Θεοδόσιος Ζυγομαλᾶ 298.

Παλαμᾶ Κ. Συγγραφεῖς καὶ βιβλία: Κ. Μάνου, Λόγια τῆς καρδιᾶς. Δ.Π. Ταγκοπούλου, Πρῶτοι στίχοι 172. — Βιργινιας Εὐαγγελίδου, Ἔπεα πτερόεντα 236.

Παπαγεωργίου Σ. Κ. Ὑπατία ἡ Ἀλεξανδρινὴ φιλόσοφος 337, 353.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

Ἀννίνου Χ. Ἡ βασιλόπηττα τοῦ Παραδαρμένου 1.

Δροσίνη Γ. Παραμύθια τῆς ἀγάπης: Ὁ ξύλινος βιολιστής 13. Ἡ ἄσχημη κόρη 76.

Ἐφταλιώτη Ἀργύρη. Νησιωτικὰ διηγήματα: Ὁ παπᾶ Σωφρόνιος 193.

Καρκαβίτσα Ἀνδρ. Ἡ μάννα 22.— Ἡ λυγερή 209, 229, 244, 262, 282, 292, 308, 325, 340, 357, 370, 385, 404.

Ξενοπούλου Γρηγορίου. Ἑκατὸν φράγκα 5. — Μητρυιὰ 49, 71, 83, 100, 116, 134, 145, 164, 177. — Σ τὸ περιβόλι τῆς καρδιᾶς 261.

ΜΕΤΑΠΕΦΡΑΣΜΕΝΑ

Ἡ ξανθὴ πλεξίδα σ. 300.

Δουμᾶ Ἀλεξάνδρου υἱοῦ. Κορῶνα ἢ γράμματα 17, 33.

Φλαμμαριὼν Καμίλλου. Οὐρανία 6, 26, 37, 54, 69, 86, 104, 113, 131, 152, 166, 182, 202, 215, 234, 247, 265, 284, 294, 311, 328, 343, 359, 373, 388, 401.

ΔΡΑΜΑΤΙΑ, ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΑ, ΜΙΜΟΙ

Ἀπαραίτητα δῶρα, μίμησις ὑπὸ Δς. 12.

Ὁσία Μαρία, μίμησις ὑπὸ Δς. 60.

Φθινοπωρινὸν ροδον. Κατὰ τὸ γαλλικὸν ὑπὸ Δ. Γ. Κ. 321, 347, 362.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀνέκδοτα δημοτικὰ ᾄσματα. Ἠπειρωτικὰ τραγούδια ἐκ συλλογῆς Α. Ι. Ἐξαρχου 199. — Γεώργιος Κίτσος ὑπὸ Κ. Δ. Κρυστάλλη 382.

Βιζυηνοῦ Γ. Μ. Ὁ βύας 24. — Ὁ βασιλικὸς 199. — Εἰς τῆς μελαχρινῆς τὰ μάτια 238.

Βικέλα Δ. Ἡ ζωὴ 5. — Τὸ ρόδο 68.

Δροσίνη Γ. Τὰ λόγια τοῦ κόσμου, κατὰ τὸν Campoamor 36. — Ὁ Ὅρκος σου 140. — Ἐδᾶ 251. — Ὁ κρυφὸς λόγος 363.

Ἐφταλιώτη Ἀργύρη. Τραγοῦδι τῆς ταβέρνας 14. — Μαννα καὶ κόρη 94. — Πατινάδα πασχαλιάτικη 220. — Ὁ θεριστὴς καὶ τὰ λουλούδια (ἐκ τῶν τοῦ Longfellow) 310. — Ὁ Κορυδαλὸς (ἐκ τῶν τοῦ Shelley) 361.

Θεοκρίτου. Βουκολιασταὶ 333.

Μάνου Κ. Ξαστεριὰ 302.—Τραγούδι τοῦ Ἥλιου 410.

Μάργαρη Δ. Ι. Φῶς 61. —Ἐρωτικὰ δίστιχα 174. — Σὲ μιὰ ὀρφανὴ 356.

Μαρτζώκη Στεφ. Εἰς κόρην 40. — Φεύγει 124. — Τὸ μῖσος 333.

Παλαμᾶ Κ. Τὸ σύννεφο 110. — Τὸ τραγοῦδι τῶν βουνῶν 179. — Τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνος 270. — Ἡ νίκη 281. — Μαρία ἡ Πενταγιώτισσα 369.

Προβελεγίου Ἀρ. Εἰς ἀερόλιθον 58.

Τυπάλδου Ἰουλίου Τὸ πλάσμα τῆς φαντασίας 346.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ὁ βασιλεὺς Γελελὲ 15. — Ὁδοιπορικὴ βιβλιοθήκη αὐτοκράτορος 15. — Ὁ φόβος καὶ αἱ ἀσθένειαι 15. — Βουλευτὴς ἄχειρ καὶ ἄπους 30. — Τὸ βάρος καὶ ἡ φωνὴ 30. — Τὸ ἀντίτιμον δείπνου 30. — Πολεμικαὶ δαπάναι 30. — Κοσμογυρισμένη ἐπιστολὴ 30. — Ὁ ὀξύφωνος Γκαγιάρε 30. — Βρασιλιανὸν ἡμερολόγιον 31.— Εὐτυχὴς πάππος 31. — Τί νὰ κάμω τὰ ἑκατομμύριά μου; 47. — Ἄνθρωποι κερασφόροι 47. — Ὑπνωτισμοῦ περίεργα 62. — Διατήρησις τῆς καλλονῆς 62. — Ἔθιμον τῆς πρωτοχρονιᾶς 62. — Ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ 63. — Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐγκαθέτων τοῦ θεάτρου 63. — Προνομιοῦχος ἐπαίτης 63. — Ὁ δι' ἀφαιρέσεως τοῦ πίλου χαιρετισμὸς 63. — Τὸ ὄπιον ἐν Λονδίνῳ 63. — Αἱ ὄρνιθες καὶ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς 63. — Κωφάλαλοι ἠθοποιοὶ 78. — Καφενεῖον ἐκ ναυστοχάρτου 78. Ἡ ὑψηλοτάτη καπνοδόχος 79. — Τὰ ἐπισκεπτήρια 79. — Τὰ χρήματα καὶ ἡ δόξα 79. — Ναπολέων καὶ Γκαῖτε 95. — Ἐζευγμέναι χελῶναι 96. — Ἀρχαῖοι θεοὶ ὡς λίπασμα 96. — Ἡ ἀοιδὸς καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ 111. — Τὸ πρακτορεῖον Κοὺκ 111. — Ὁ Τσάρος καὶ ἡ εἰρήνη 111.— Τὰ σκιαγραφήματα τοῦ Στάνλεῦ 111. — Ἡ Σάρρα Βερνὰρ ὡς Παναγία 127. — Ὁ παράδεισος τῶν σκύλων 127. — Ὁ πύργος Ἄϊφελ ἐκ πάγου 127. — Ἔξοχος πεζοδρομία 127. — Παραδοξότατον ξενοδοχεῖον 127.— Τὰ ὕδατα τοῦ Νιαγάρα 127. — Τὸ ἐυσκολώτερον πρόσωπον 143. — Ἰατρικὸν ἀνέκδοτον 143. — Γάμος διὰ λαχείου 143. — Αἱ πρόοδοι τῆς ἱπποφαγίας 159. — Χάρτινα πέταλα 159. — Θύματα τῆς ἐπιστήμης 175. — Γυναικοκρατουμένη πολιτεία 175 — Ἐπιτάφιος διὰ φωνογράφου 175. — Ἐκδίκησις ποιητοῦ 175. — Ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος 175. — Τὸ εὐμορφότερον φόρεμα 191. — Νύμφαι πριγγίπισσαι 191. — Τί τρώγει ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας 191. — Δίκη περὶ ψυχολογικοῦ πειράματος 207. — Φιλολογικὸν στοίχημα 207. — Οἱ δύο πίλοι 207. — Ἡ προνομιοῦχος γάτα 207. — Δύο ἀνέκδοτα τοῦ Βίσμαρκ 223. — Ὁ ἐγκληματικὸς ἀπολογισμὸς τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ζολᾶ 223. — Τὰ δάκρυα τῆς χήρας 223.— Ἡ σφαῖρα τοῦ Βλύχερ 223. — Χαρτοπαιξία καὶ ποίησις 223. — Ὁ πρῶτος ἔρως τοῦ Βίσμαρκ 239. — Θαυμάσιον μνημονικὸν 239. — Οἱ ἀστέρες τῶν παρασήμων 255. — Ὁ Βάλτερ Σκὼτ καὶ ὁ ἐπαίτης 255. — Ἀνάμνησις τοῦ Βάγνερ 255. — Ἔθνος Πυγαλίων 271.— Παράδοξος διαθήκη 271. — Ὁ Διογένης τοῦ χρηματιστηρίου 287. — Τὰ δῶρα τοῦ Πάπα 287. — Ὁ πρῶτος ἔρως τοῦ Αἰνε 287 — Τρεῖς Μαθουσάλαι 303. — Ἄνθρωποι καὶ φυτὰ 303.— Ἡ Βεατρίκη τοῦ Δάντου 303. — Πληθυσμὸς κτηνῶν 304. — Πλατωνικαὶ Ἀμερικανίδες 304. — Τὰ πτωχὰ παιδία 319. — Ὁ Πάλμερστρον καὶ αἱ πενθεραὶ 319. — Αὐτογραφισμὸς 334. — Παράδοξος φιλάνθρωπος 334. — Τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ Στάνλεῦ 334. — Εὐώδεις ἄνθρωποι 334.— Τὰ σιγάρα τοῦ πρίγκηπος Βοναπάρτου 334. — Σινικὴ εὐπροσηγορία 351. — Ἀνταλλαγὴ ἰδεῶν 351. — Ὁ γυναικεῖος ἐγκέφαλος 367. — Βάπτισμα τῆς θυγατρὸς τοῦ Δουμᾶ 367. — Δίαιτα μακροβίου 383.— Ὁ χονδρότερος Ἄγγλος 383. — Φωτογραφικὰ φιλοφρονήματα 383. — Τὰ ἀλλητρωγόμενα μικρόβια 383. — Αἱ φάλαιναι καὶ τὰ καλῴδια 399. — Τὸ σύγγραμμα τοῦ Στάνλεῦ 399. — Δίαιτα τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς Γερμανίας 399. — Ἑλληνομάθεια παρὰ πότον 411 — Δῶρα τοῦ Πάπα 411.

ΧΡΟΝΙΚΑ: 16, 31, 47, 63, 79, 96, 111, 127, 143, 159, 175, 191, 207, 224, 239, 256, 272, 288, 304,320, 335, 351, 367, 383, 399, 411.

ΠΑΝΤΟΙΑ: 80, 96, 128, 144, 160, 176, 192, 208, 224, 240, 256, 272, 288, 320, 336, 368, 400.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ: 16, 32, 48, 64, 79, 96, 112. 128, 144, 160, 176, 192, 208, 224, 240, 256, 272, 304, 320. 336, 352, 368, 384, 400, 412.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ: 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 192, 208, 224, 240, 256, 272, 288, 304. 320, 336, 352. 368, 384, 400, 412.

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ: 16, 32, 48, 64, 80, 96. 112, 128, 144, 160, 176, 192, 208, 224. 240, 256, 272, 288, 304, 320, 336, 352, 368, 384, 400, 412.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ: Ἀφαίρεσις στιγμάτων κηρίου 16. - Κηλῖδες καφέ 32. - Ῥακὴ εἰς τὸ κρέας 48. - Ὁ κισσὸς καὶ αἱ χιονίστραι 64. - Αἱ ἐφημερίδες καὶ αἱ χιονίστραι 80. - Ὁ λεπτὸς σπάγος 96. - Ὁ σωλὴν τῆς λάμπας 113. - Καθαρισμὸς καθρεπτῶν 128. - Καθαρὰ μαντήλια 144. - Αἱμορραγία τῆς ῥινὸς 160. - Διατήρησις ᾠῶν 176. - Καυσίματα 192. - Τετριμμένα ὑφάσματα 208. - Δάλιαι 224. - Τὰ κόκκινα ψάρια 240. - Φύλλα τείου 256. - Καθαρισμὸς χειροκτίων 272. - Σκῶρος 288. - Ἄνθη 304 - Προφύλαξις ταπήτων 320 - Κωνωποκτόνος φανὸς 336. - Ζαχαρωμένα κεράσια 352. - Ὄλεθρος κατσαρίδων 368. - Διατήρησις κρέατος 384. - Κηλῖδες πορκέτου 400. - Λεύκανσις κηροῦ 412.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἀνατολῖτις, εἰκὼν Σίχελ 41.

Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας (τὸ) εἰκὼν Λ. Ἔρβου 329.

Ἄνοιξις (ἡ) εἰκὼν Σ. Βάγνερ 153.

Ἀντίζηλοι (οἱ) εἰκὼν Ε. Βίλλα 17.

Ἀπόκρεως (ἡ) 81.

Ἀτημέλητος, εἰκὼν Λ. Πασσίνη 169.

Βοημὴ κόρη, εἰκὼν Φὸν Βλάας 57.

Βουδικὸς ναὸς 277.

Βουλγάρα (ἡ) εἰκὼν Δεῖλιτζ 73.

Βυζαντινὴ ἐπιγραφὴ 232.

Δὲν ἔρχεται ὁ πατέρας!... εἰκὼν Λ. Δὰ Ῥίος 89.

Δύο πεινασμένοι, εἰκὼν Ἔισμοντ 377.

Εἰκοσιοκτώροφος οἰκία 80.

Ἐμπρησμὸς (ὁ) τῆς Ῥώμης 248—249.

Ἐνδιαφέρουσα ἀνάγνωσις, εἰκὼν Γ. Ἰακωβίδου 344—345.

Ἑορτὴ (ἡ) τοῦ Σωτῆρος ἐν Βενετίᾳ. Εἰκὼν Φ. Ζονάρου 9.

Ἔρως καὶ Ψυχὴ 243.

Εὖα 251.

Θύματα χαρτοπαιγνίου 407.

Ἰχθυόπωλις, εἰκὼν Καρλίνη 313.

Λευκὴ περιστερὰ (ἡ) εἰκὼν Α. Σάϊφερτ 137.

Λέων (ὁ) τοῦ Πειραιῶς 65. — Ἡ ἐπὶ τοῦ λέοντος ἐπιγραφὴ 67.

Μαρία, εἰκὼν Τόμβα 1.

Μελαγχρινή, εἰκὼν Ο. Λίγγνερ σ. 200—201.

Μεφιστοφιλῆς σ. 16.

Μήτηρ (ἡ) τῶν τεθλιμμένων, εἰκὼν Βουγερὼ 105.

Μοναχὴ (ἡ) εἰκὼν Χόλμπεργ 353.

Μόσχοι πολεμισταὶ 64.

«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» εἰκὼν Φέλδμαν 216—217.

Παρὰ τὴν λίμνην, εἰκὼν Κ. Ῥάουπ 25.

Πομφόλυγες, εἰκὼν Γαβριὴλ Μὰξ 396.

Ῥωμαία κόρη, εἰκὼν Τόμβα 209.

Ῥώμη (ἡ) 233.

Σιγκαλῆδες (οἱ) 273.

Σκουπιδᾶς (ὁ) ὑπὸ Γάουζε 33.

Ὑπὸ τὸ δόρυ, εἰκὼν Κόγγε 120—121.

Φαιδρὸν ᾆσμα, εἰκὼν Βόλπε 265

Φθινοπωρινὸν ρόδον 321.

Φυλακισμένος, εἰκὼν Πράουε Χένιγκζεν 376.

Φωλεὰ (ἡ) εἰκὼν Κ. Φόϋδελ 177.

Φωλεὰ πελαργῶν, εἰκὼν Χάρτβιχ 361.

1600 στύλοι ἐκ γρανίτου 275.

Χωρικὴ τῶν Ἄλπεων, εἰκὼν Κένιγ 301.

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Γερμανίας σ. 113. — Ὁ κόμης Βάλδερσεε 161. — Βαρβὲ Ἰούλιος 104. — Βασιάδης Κ. Ἠρ. 141. - Ἡ βασίλισσα Βικτωρία 305. — Ἡ βασίλισσα Ναταλία 145. — Ἡ βασίλισσα τῆς Ῥωμουνίας 49. — Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, διάδοχος τοῦ Ἰταλικοῦ θρόνου 88. — Ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ 181. — Ὁ κόμης Ἔρβερτ Βίσμαρκ 185. — Γουνὸ Κάρολος 104. — Δὸν Πέτρος τῆς Βρασιλίας 385. — Ὁ Δοὺξ ἰατρὸς Κάρολος Θεόδωρος 32. — Ἔδισον Θωμᾶς 129.—Κρίσπης Φραγκίσκος 384.—Ὁ ζωγράφος Μεσσονιὲ 401. - Μὶς Μπίσλανδ 297.—Μὶς Μπλάϋ 296.—Ὁ στρατάρχης Μόλτκε 193.—Ὁ μαρκήσιος τοῦ Σαϊντ-Ἰλαὶρ 257.— Σάρρα Βερνὰρ ὡς Ἰωάννα δ' Ἄρκ 97. — Ἰωάννης Σοῦτσος 197. — Στάνλεῦ Ἔρρῖκος 337. — Ῥοβ. Χαμερλίγγιος 225. — Ὁ αὐτὸς ἐν ἐφηβικῇ ἡλικίᾳ 228.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Σελ. 1, 8, 12, 15, 17, 22, 29, 33, 40, 49, 65, 68, 81, 94, 97, 99, 113, 129, 145, 161, 163, 174, 177, 178, 193, 196, 209, 222, 225, 241, 257, 264, 273, 280, 281, 289, 305, 321, 324, 337, 342, 353, 369. 385, 401.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1890.

Ἄννινος Χαρ. — Βιζυηνὸς Γ. Μ. — Βικέλας Δ — Δροσίνης Γ. — Ἐφταλιώτης Ἀργύρης. — Κακλαμᾶνος Δ. — Καρκαβίτσας Ἀνδρ. — Λάμπρος Σ. Π. — Μηλιαράκης Ἀντ. — Μητσάκης Μιχ — Ξενόπουλος Γρηγ. — Παλαμᾶς Κωστῆς. — Πολίτης Ν. Γ. — Προβελέγιος Ἀρ. — Σακελλαρόπουλος Σ. — Φλωρᾶς Θ. Χ.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Ἀλεξάκης Ἐπ. — Βλάχος Χρ. Γ. — Δημητριάδης Γ. — Διαμαντάρας Ἀχ. Σ. — Δραγάτσης Ἰακ. Χ. — Ἐνυάλης Λάμπρος. — Ἔξαρχος Α. Ι. — Ζῆκος Ἀστέριος. — Καλάρης Κ. Γ. — Καλοσγοῦρος Γ. . Κανελλάκης Κ. Ν. — † Κεχαγιᾶς Ν. Ι. — Κρυστάλλης Κ.Δ. — Λάμπρος Ἰω.Π. — Λιναρδάκης Π. Ι. — Μαλανδράκης Μ. Η. — Μάνος Κ. — Μάργαρης Δ. Ι. — Μαρτζώκης Στεφ. — Μελετόπουλος Χ. — Νερούτσος Τάσσος Δ. — Παπαγεώργιος Σπ. — Χατζηκώνστας Λύσανδρος. — Χατζηχρῆστος Χ. — Χρσιτοβασίλης Χ.

Ἡ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΑΡΜΕΝΟΥ

— Βρὲ μαγκούφη, τεμπελχανᾶ ! . . . εἶνε ἡμέρα μεσημέρι καὶ ἀκόμη δὲν ἐσηκώθηκες ;

Τὴν ἀβρόφρονα ταύτην ἀποστροφὴν ἀπέτεινεν ἡ κυρία Θεοδώρα Παραδαρμένου πρὸς τὸν πλησίον της κοιμώμενον ἀξιότιμον σύνευνόν της.

Ὁ κ. Ζαχαρίας ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἡ διαβεβαίωσις τῆς συζύγου του ὅτι ἦτο δῆθεν «ἡμέρα μεσημέρι» ἦτο ὑπωσοῦν ὑπερβολική. Διὰ τῶν βαγάδων τῶν παραθύρων ἔβλεπεν βασιλεῦον ἀκόμη πυκνὸν ἐπὶ τῆς γῆς τὸ νυκτερινὸν σκότος καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθυτάτης σιγῆς ἄλλο τι δὲν ἠκούετο εἰμὴ ἡ ὀξεῖα λαλιὰ τῶν περιπλανωμένων σαλεπτσήδων.

Ὁπωσδήποτε ὅμως, ἀφοῦ ἀφυπνίσθη, ἐδέησε νὰ ἐγερθῇ· ἄλλως τε ἡ ἀνατέλλουσα ἡμέρα ἦτο πολυάσχολος. Ἦτο ἡ τελευταία τοῦ ἔτους. Ἓν ἔτος ἐβυθίζετο εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἓν ἔτος τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτοῦ ἀνακεφαλαίωσιν ἀορίστως μὲν πολλὰς περιπετείας καὶ βασάνους ἐγγεγραμμένας εἰς τὴν μερίδα τοῦ κ. Ζαχαρίου, ὡρισμένως δέ: τέσσαρας ἀγωγὰς ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου ὑπὸ τοῦ ψω-

ΜΑΡΙΑ
Εἰκὼν Τόμπα

μα, τοῦ παντοπώλου καὶ ἄλλων ἀνηλεῶν δανειστῶν, δύο ἀποτυχόντα συνοικέσια διὰ τὴν δεσποινίδα Οὐρανίαν, μίαν δραχμὴν διὰ τὸν Μαῦρον, τὸν κύνα τῆς οἰκογενείας, συλληφθέντα ὑπὸ τοῦ κυνοκτόνου καὶ ἐξαγορασθέντα διὰ λύτρων, πέντε δεκανεῖς τοῦ πυροβολικοῦ λαβόντας σχέσεις μετὰ τῆς Βασίλως, ἑκατὸν πεντήκοντα συγκρούσεις πρὸς τοὺς γείτονας ἐξ αἰτίας τοῦ Μιμίκου καὶ τριακοσίας ἑξήκοντα ἓξ μάχας ἐκ τοῦ συσταδὸν μετὰ τῆς ἀξιεράστου Θεοδώρας, καθότι συνέπεσε τὸ ἔτος νὰ εἶνε δίσεκτον.

Ὁ κ. Ζαχαρίας ἦτο ἀπερροφημένος ἐκ τῆς ἐπισημότητος τῆς ἡμέρας καὶ ἐκ τῶν παμπληθῶν ὑποχρεώσεων ἃς συνεπήγετο· διὰ τοῦτο ὅτε ὁ Μιμῖκος ἀναγινώσκων ἐν τῶν ἐμμέτρων συγχαρητηρίων τῶν σκουπιδιαραίων τὸν ἠρώτησε τί ἐσήμαινεν ἡ λέξις αἰωνιότης, ὁ γεννήτωρ ἀντὶ νὰ διατυπώσῃ τινὰ τῶν συνήθων σχοινοτενῶν ὅσον καὶ μεταφυσικῶν ὁρισμῶν ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἡ αἰωνιότης ἦτο ἐκεῖνο τὸ πραγμα, τὸ ὁποῖον δὲν συνεβιβάζετο μὲ τὴν διαρκειαν τῶν ὑποδημάτων τοῦ Μιμίκου καὶ τὸ ὁποῖον, ἂν ἤθελεν ἐξακολουθῇ νὰ τρίβῃ ταῖς μυταις τῶν παπουτσιῶν του, ἤθελε τοῦ σπασει τὴν ἰδικήν του μύτην.

Ἡ πρωΐα κατηναλώθη ὁλόκληρος εἰς ἀγορὰς παντοίων τροφίμων, μια δὲ τῶν σπουδαιοτάτων μεριμνῶν τῆς ἡμέρας ἦτο καὶ ἡ βασιλόπηττα. Ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τις μετὰ ποίας ὑπερηφανείας ἡ κυρία Θεοδώρα ἀπέπεμπε τους ὑπηρέτας ὅλων τῶν παντοπωλῶν καὶ χαλβατζήδων τῆς συνοικίας, ἕως νὰ ἐκλέξῃ τὴν καλλιτέραν ποιότητα τοῦ βουτύρου, μετὰ ποίας καρτερίας ἀπέκρουε τὰς ἐπανειλημμένας ἐφόδους τοῦ Μιμίκου κατὰ τοῦ μέλιτος, μετὰ ποίας θηριωδίας ἐπέπληττε τὴν Βασίλων διότι δὲν ἐζύμωνε καλά. Ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τις κατόπιν μετὰ ποίας ἐπισημότητος ἐκομισθη εἰς τὸν φοῦρνον ἡ πήττα τῆς οἰκογενείας. Εἰς τὸ μέσον ἐβαδίζεν ἡ Βασίλω κρατοῦσα ὑψηλὰ τὸ ταψίον ὡς ἱερὸν κειμήλιον. Ἑκατέρωθεν αὐτῆς ἔβαινον ἀγερώχως ὡς ἄγγελοι φύλακες ὁ Ζαχαρίας μετὰ τοῦ γόνου αὐτοῦ, εἵπετο δὲ ὁ Μαῦρος. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἡ κυρία Θεοδώρα μετὰ τῆς δεσποινίδος Οὐρανίας ἔβλεπον τὸ θέαμα καὶ ἡ κυρία Παραδαρμένου μεγαλοφώνως συνίστα πρὸς τὸν σύζυγόν της :

— Πρόσεχε καλὰ αὐτὴν τὴν ξεμυαλισμένη νὰ μὴ τῆς πέσῃ !..

Ἡ πομπὴ αὕτη ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς συνοικίας καὶ πολλοὶ γείτονες ἐξῆλθον εἰς τὰ παράθυρα διὰ νὰ τὴν ἴδωσιν, εὐχόμενοι «καὶ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἔτη πολλὰ» εἰς τὸν κ. Ζαχαρίαν, ὅστις ἀπήντα μειδιῶν διὰ παρομοίων εὐχῶν.

Ἤδη ἀπέκλινεν ἡ ἡμέρα πρὸς τὴν δύσιν ὅτε ὁ κ. Ζαχαρίας μετὰ τῆς κυρίας Θεοδώρας, τῆς δεσποινίδος Οὐρανίας καὶ τοῦ Μιμίκου — τὸν ὁποῖον ἀπηλευθέρωσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ γείτονός των γηραιοῦ ἀνθυπασπιστοῦ, ἀγανακτήσαντος διότι ὁ Μιμῖκος πετροβολῶν τὴν γάταν εἶχε σπάσει μίαν γλάστραν ἰδικήν του — ἐξεκίνησε διὰ τὴν πανήγυριν τῆς παραμονῆς τῆς πρωτοχρονιας. Ἐκ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν ἠκούετο προερχόμενος ὑπόκωφος, συνεχής, ἀδιάλειπτος ὁ ποικίλος θόρυβος τῶν Κρονίων, ἅτινα εὑρίσκοντο εἰς τὸ κατακόρυφον τοῦ παροξυσμοῦ ὅτε τὸ μελιτζανὶ φόρεμα τῆς κυρίας Παραδαρμένου καὶ τὸ κίτρινον πανταλόνιον τοῦ ἀξιοτίμου συμβίου της ἤστραψαν ὡς μετέωρα εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Ὁ ἀπεψιλωμένος ὑψηλὸς πῖλος τοῦ κ. Ζαχαρίου δὲν ἐβράδυνε νὰ γείνῃ ὁ σκοπός, καθ' οὗ δαψιλῶς ἐρρίπτοντο τὰ πυροκρότταλα πρὸς μέγιστον τρόμον τῆς εὐαισθήτου δεσποινίδος Οὐρανίας, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ὁ Μιμῖκος κρατῶν ἐκ τοῦ κρασπέδου τοῦ ἐπενδύτου τὸν γεννήτορα, καθίστατο ἀληθὴς βάσανος διὰ τῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν ἀπορίῶν του. Ὁ μικρὸς ἐσταμάτα ἀνὰ παν βῆμα περιεργαζόμενος τὰ ἐκτεθειμένα ἐμπορεύματα καὶ ἀποτείνων πρὸς τὸν πατέρα του παντοίας ἐρωτήσεις, ἐν αἷς ἀνεμιγνύοντο αἱ προσφάτως ἐκ τῶν παραδόσεων τοῦ σχολείου του ἀντληθεῖσαι συγκεχυμέναι ἱστορικαὶ καὶ μυθολογικαὶ γνώσεις :

— Μπαμπᾶ, αὐτὸ τὸ μεγάλον ξύλινον ἄλογον εἶνε ὁ Δούρειος ἵππος ;

— Ναί.

— Μπαμπᾶ, τί ἦτο ὁ Δούρειος ἵππος ;

— Ὁ Δούρειος ἵππος ἦτο ἡ καμήλα, τὴν ὁποίαν κατεσκεύασεν ὁ Ἀλκιβιάδης εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἐρετρίας.

— Τῆς ὑπηρετρίας ;... Μπαμπᾶ, τῆς ὑπηρετρίας ὁποῦ ἔχει ὁ κυρ Λεωνίδας ὁ δικηγόρος ;

— Σοῦ εἶπα τῆς Ἐρετρίας, ἡ ὁποία εἶνε πόλις τῆς Σαμοθράκης καὶ ἡ ὁποία.... νὰ μὴ ξανασκουπισθῇς μὲ τὰ μανίκια σου ἀλλὰ μὲ τὸ μανδήλι, διότι θὰ σοῦ ξεκολλήσω τ' αὐτιά.

Αἴφνης κῦμα βίαιον τοῦ πλήθους ἀνέκοψε τὴν πορείαν των. Ἡ συμπαγὴς μάζα τῶν κατερχομένων ἐκ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος συνεκρούσθη μὲ τὴν ἑτέραν συμπαγῆ μάζαν τῶν ἀνερχομένων ἐκεῖ παρὰ τὴν Καπνικαρέαν καὶ ἐν τῇ σχηματισθείσῃ δίνῃ διεσπάσθη ἡ ἑνότης τῆς οἰκογενείας Παραδαρμένου. Ἀφοῦ περιεστράφησαν ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν, τὰ μεγάλα μέλη τῆς οἰκογενείας ἀνεῦρον ἄλληλα, ἀλλ' ὁ Μιμῖκος εἶχε γείνει ἄφαντος.

Φωνὴ σπαρακτικὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ μητρικοῦ στήθους τῆς κυρίας Θεοδώρας, βρυχηθμὸς λεαίνης ἀναζητούσης τὸν ἀπολεσθέντα σκύμνον της.

— Τὸ παιδί μου ! ἀνεβόησε, τὸ παιδί μου.

Ἡ Οὐρανία ἐπεχείρησεν ἀπόπειραν λιποθυμίας καὶ κλονισθεῖσα εὑρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας νεαροῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ τυχόντος ἐκ συμπτώσεως πλησίον της. Ὁ κ. Ζαχαρίας πελιδνὸς περιεπλανήθη ἐντὸς τοῦ κυκεῶνος ἐκείνου τοῦ πλήθους ὅπως ἀνεύρῃ τὸν ἀπολεσθέντα μικρόν, περιερχόμενος ἀπὸ τὰ καταστήματα τῶν ἀθυρματοπωλῶν εἰς τὰ τραπέζια τῶν πωλητῶν τῶν γλυκισμάτων, ἐρευνῶν καὶ ἐξετάζων· ἀλλ' εἰς μάτην, τὸ τέκνον της δὲν ἀνευρέθη.

Αἱ κραυγαὶ τῆς κυρίας Θεοδώρας ἐπετάθησαν ἅμα ὡς εἰδε τὸν σύζυγον ἐπανερχόμενον ἄπρακτον.

— Τὸ παιδί μου ! ἔβοα ὁλοφυρομένη, τὸ παιδί μου... θὰ μοῦ τὸ 'πῆραν οἱ Ἑβραῖοι !

Αἱ φωναὶ τῆς κυρίας Παραδαρμένου καὶ ἡ παραδοξος αὐτῆς εἰκασία ὅτι οἱ Ἑβραῖοι εὗρον τὴν εὐκαιρίαν ν' ἁρπάσωσι τὸ τέκνον της τὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους εἰς τὸ κεντρικώτατον μέρος τῆς πόλεως καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ μυριάδων λαοῦ, ἐκίνησε τὴν περιέργειαν πολλῶν καὶ ἤρχισεν ἤδη νὰ σχηματίζεται συνάθροισις περὶ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν. Ὁ ἀτυχὴς πατὴρ παραλαβὼν τὴν ἀπαρηγόρητον σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του, ἥτις ἀνεπόλει μετὰ τρόμου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διάφορα τραγικὰ ἐπεισόδια ἁρπαγῆς παιδίων, ἅτινα εἶχεν ἀναγνώσει εἰς τὰς ἐπιφυλλίδας τῶν ἐφημερίδων, ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν του μὲ τὴν ἀμυδρὰν ἐλπίδα ὅτι ἴσως εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκεῖ ὁ υἱός του μετὰ τὴν ἐξαφανισίν του. Καθ' ὁδὸν ἀντήχουν γοεροὶ οἱ λυγμοὶ τῆς κυρίας Θεοδώρας, ἥτις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πένθους της εὗρισκε καιρὸν ν' ἀποτείνῃ πικρὰς παρατηρήσεις πρὸς τὸν σύζυγόν της :

—Ἐσύ, μωρὲ κακομοίρη, τὰ φταῖς !... Ποῦ τὰ εἶχες τὰ στραβά σου καὶ ἄφισες νὰ χαθῇ τὸ παιδί ;...

Ἡ ἀγωνία εὐτυχῶς δὲν διήρκεσε πολύ. Ὁ κ. Ζαχαρίας προπορευθείς, ἀφοῦ κατέφερεν ἰσχυρὸν λάκτισμα κατὰ τοῦ Μαύρου ὅστις προσῆλθε σείων τὴν οὐρὰν διὰ νὰ ὑποδεχθῇ αὐτόν, εἶδε τὸν Μιμῖκον εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας. Ὁ πατὴρ ἐξέφερε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως φιλοδωρῶν ἅμα καὶ δι' ἑνὸς κολάφου τὸν ἀνευρεθέντα υἱόν· δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τοὺς ἰκτερικοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς δεσποινίδος Οὐρανίας, ἐνῷ ἡ μήτηρ δραμοῦσα ἀνήγειρε καὶ ἠσπάζετο μετὰ φιλοστόργου περιπαθείας τὸ τέκνον της, ἐρωτῶσα :

— Σοῦ ἐκάμανε τίποτε ;... Σοῦ ἐκάμανε τίποτε ;...

Καὶ ἦτο τόση ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ταραχή της ὥστε δὲν ἐννόησεν ὅτε τὸν ἀνήγειρεν ὅτι τὸ βάρος τοῦ Μιμίκου ἦτο ἐκτάκτως ἀνώτερον τοῦ συνήθους καὶ ὅτι ἡ γαστήρ του εἶχε λάβει ἐπιφόβους διαστάσεις.

Ἐν τοσούτῳ οἱ ἀπὸ τῆς πρωΐας κόποι, οἱ δρόμοι, αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις εἶχον κινήσει τὴν ὄρεξιν τῆς οἰκογενείας. Ἄλλως τε ὁ ἀξιότιμος κ. Ζαχαρίας ἔπρεπε νὰ δειπνήσῃ ἐνωρίς, διότι ἦτο προσκεκλημένος εἰς τὴν οἰκίαν παλαιοῦ του φίλου, ἀρχαίου συμβολαιογράφου, καὶ εἶχε φροντίσει μάλιστα νὰ ἐφοδιασθῇ ἀπὸ πρωΐας δι' ἑνὸς φυσεκίου γαζετῶν, ἐπειδὴ ἔμελλον νὰ παίξουν καὶ χαρτιὰ «διὰ τὸ καλὸν τοῦ χρόνου.» Διὸ ἡ Βασίλω διετάχθη νὰ στρώσῃ τὸ τραπέζι καὶ νὰ φέρῃ τὴν πήτταν.

Εἶχεν ἤδη συναχθῆ περὶ τὴν τράπεζαν ἡ οἰκογένεια καὶ ἀνέμενεν, ὅτε ἡ Βασίλω ἐπανῆλθεν ἔντρομος, τραυλίζουσα, ὠχρὰ ὑπὸ τὴν καλύπτουσαν τὸ πρόσωπόν της ἀκαθαρσίαν.

— Ἡ πήττα, εἶπε, δὲν εἰξεύρω τί ἔγεινε... δὲν ὑπάρχει πλέον!...

Ὁ Ξέρξης βλέπων τὴν καταστροφὴν τοῦ στόλου του, ὁ Αὔγουστος μανθάνων τὴν σφαγὴν τῶν λεγεώνων τοῦ Οὐάρου δὲν ἠσθάνθησαν ἔκπληξιν καὶ ὀργὴν μεγαλειτέραν ἀφ' ὅσην ἠσθάνθη ἡ κυρία Παραδαρμένου διὰ τὸ αἰφνίδιον ἄκουσμα.

— Τί λές, μωρὴ δαιμονισμένη ; ἀνέκραξε καὶ ὥρμησεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, παρακολουθουμένη ὑπὸ τῶν λοιπῶν.

Ἡ πήττα εἶχε τῷ ὄντι ἐξαφανισθῆ. Τὸ ταψίον κομισθὲν ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου τοῦ φούρναρη κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς οἰκογενείας εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ἐντὸς αὐτοῦ μόλις διεσώζοντο ὀλίγα ἐλεεινὰ ψιχία, μόλις ἀπέμενον ὀλίγα ἴχνη ἐκ τῆς ροδοκοκκίνης καὶ καλοψημένης κρούστας.

— Ἐσὺ τὴν ἔφαγες ! ἀνεβόησεν ἡ οἰκοδέσποινα καὶ ἐπέπεσε κατὰ τῆς Βασίλως μὲ διαθέσεις καννιβαλικάς.

Καὶ αἱ τρίχες τῆς κόμης τῆς ὑπηρετρίας ἀπεσπῶντο μανιωδῶς καὶ κατέπιπτον βροχηδὸν ὡς κάρφη ἀνατινασσόμενα εἰς τὸ ἀλώνιον ὑπὸ τοῦ δικράνου, καὶ αἱ ὀξεῖαι καὶ ἀλγειναὶ κραυγαί της προὐκάλουν τὴν συρροὴν περιέργων ἐκ τοῦ παρακειμένου παντοπωλείου.

— Ἐσὺ τὴν ἔφαγες μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπητικό σου, μὲ ἐκεῖνον τὸν βρωμιάρη!... ἔβοα ἀφρίζουσα ἡ κυρία Θεοδώρα ἐνῷ οἱ στιβαροὶ γρόνθοι της κατέπιπτον ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ θύματός της.

— Ἐγὼ τὴν ἔφαγα ἢ ὁ γυιόκας σου ; ἀπήντα ἡ Βασίλω ἥτις βαρυνθεῖσα ἐπὶ τέλους ἤρχισε ν' ἀνταποδίδῃ τὰ ἴσα πρὸς τὴν κυρίαν της.

Ὁ γυιόκας σου !... ἡ λέξις αὕτη ἐφώτισε διὰ μιᾶς τὴν κατάστασιν καὶ πρῶτος ὁ κύριος Ζαχαρίας ἐννόησε τὰ διατρέχοντα. Κατ' ἀρχὰς καὶ αὐτὸς εἶχεν ὑποπτεύσει τὴν Βασίλων ὡς ἔνοχον τοῦ στυγεροῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' ἡ στάσις καὶ αἱ διαμαρτυρίαι αὐτῆς ἐκλόνισαν τὴν πεποίθησίν του· αἱ ὑποψίαι του τότε μετέπεσον

ἐπὶ τοῦ Μαύρου καὶ οἱ πόδες του πρὸ τῶν ὀμμάτων ἀνεζήτησαν τὸ κακοῦργον τετράποδον. Ἀλλ' ὁ ἀτυχὴς Μαῦρος εὑρίσκετο εἰς μίαν γωνίαν, ἀμεριμνῶν δι' ὅλην ἐκείνην τὴν τιτανομαχίαν, διότι ἦτο φαίνεται συνειθισμένος εἰς τὰς τοιαύτας σκηνὰς καὶ ἐμάσσα ἓν ξεροκόμματον μὲ τόσην ὄρεξιν, ὥστε ὁ δικαιοκρίτης κ. Ζαχαρίας, ὁ ἀκέραιος λειτουργὸς τῆς Θέμιδος δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ σκύλος του ἦτο τόσον πανοῦργος, ὥστε νὰ ὑποκρίνηται τὸν πεινασμένον ἐνῷ πρὸ ὀλίγης ὥρας εἶχεν εὐρανθῆ διὰ πλουσίας καὶ ἐκλεκτῆς εὐωχίας. Ὁ γυιόκας του!... αὐτὸς θὰ ἦτο βέβαια ὁ δράστης τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς σκηνῆς εἶχε γείνει ἄφαντος.

Καὶ ἦτο αὐτὸς πράγματι ὁ ἔνοχος. Ἀποχωρισθεὶς κατὰ τύχην τῶν γονέων του ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ καὶ μὴ ἀνευρὼν αὐτοὺς μετά τινας ἐρεύνας ὁ μικρὸς κατεργάρης ἐπανῆλθε μόνος του εἰς τὸν οἶκον, ἰδὼν δὲ τὴν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν κομισθεῖσαν πήτταν κατελήφθη ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ. Ἡ Βασίλω ἀγνοοῦσα τὴν ἐπιστροφήν του εὑρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τρυφερὰν συνέντευξιν μετὰ τοῦ συμπατριώτου της στρατιώτου καὶ ἡ εὐκαιρία τὸν ἐνεθάρρυνεν. Ἔκοψε κατ' ἀρχὰς ἓν μικρὸν τεμάχιον καὶ ἐπειδὴ ἡ ὄρεξίς του κατὰ τὸ λόγιον τόσον μᾶλλον ηὔξανεν ὅσον μᾶλλον ἔτρωγε, τὴν ἔφαγεν ὅλην, μεθ' ὃ ἀνέμενε θαρραλέως τὰ γεννησόμενα

— Γυναῖκα, γυναῖκα!... εἶπεν ὁ κ. Ζαχαρίας παρεμβαίνων, ἔλα τώρα, ἄφησέ την.

Καὶ μετὰ κόπου βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῆς Οὐρανίας κατώρθωσε ν' ἀποχωρίσῃ τὰς δύο συμπλακείσας, αἵτινες διὰ τῶν περιστροφῶν τοῦ ἑαυτῶν σώματος εἶχον ἀποτελέσει σύμπλεγμα πλαστικὸν ἀξιοθέατον, ἀνάλογον πρὸς τὸ τοῦ Λαοκόοντος. Ἐννοεῖται ὅτι τὸν Δράκοντα δὲν ἀντιπροσώπευεν ἐν αὐτῷ ἡ Βασίλω.

Ὁ ἔνοχος ἀνευρέθη καὶ συνελήφθη, μετὰ σύντομον δὲ διαδικασίαν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ οὖς αὐτοῦ ἦλθεν εἰς συχνὴν ἐπαφὴν μετὰ τῆς πατρικῆς χειρός, ἡ ἐνοχή του ἐξηκριβώθη. Ἤδη ὁ κ. Ζαχαρίας ἡτοιμάζετο νὰ ἀποτείνῃ διὰ τῆς παλάμης εὐγλώττους παραινέσεις ἐπὶ τοῦ αὐχένος τοῦ γόνου του, ἤδη ἡ κυρία Θεοδώρα ἐξέτεινεν ἐπιτακτικῶς τὴν χεῖρα λέγουσα πρὸς τὸν σύζυγον νὰ τῆς κάμῃ τὴν χάριν νὰ μὴ πειράξῃ τὸ παιδὶ «διότι ἔκαμε καὶ αὐτὸ μίαν ἀταξίαν ὡσὰν παιδὶ» ἀλλέως θὰ εἶχε νὰ κάμῃ μαζί της· ἤδη ἡ Οὐρανία προβλέπουσα νέαν οἰκογενειακὴν ῥῆξιν ἐβίαζε τοὺς δακρυόρρους ἀδένας τῶν ὀφθαλμῶν της νὰ χύσωσι δάκρυα ἱκεσίας, ὅτε διὰ μιᾶς ὁ κ. Ζαχαρίας ἔστη ὡς ἠθοποιὸς καταλαμβανόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς πράξεώς του ὑπὸ αἰφνιδίου λογισμοῦ καὶ ἀφῆκε φωνὴν σπαρακτικήν.

— Καὶ τὸ φλωρί; εἶπεν.

Αἴ βέβαια, καὶ τὸ φλωρί;... τί εἶχε γείνει τὸ φλωρί; Ἐκεῖνο, καλέ, τὸ κωνσταντινάτον τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ φίλος του ὁ ἔφορος εἰς τὸ Μελιγαλᾶ καὶ τὸ ὁποῖον τακτικὰ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ γάμου του ἐχρησίμευε διὰ τὴν πήτταν τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἐξαγοραζόμενον τακτικῶς κατ' ἔτος διὰ τριάκοντα λεπτῶν, τὰ ὁποῖα γενναιοδώρως ἔδιδεν ὁ Ζαχαρίας πρὸς τὸν εὐτυχῆ κάτοχον τοῦ τμήματος τῆς πήττας ἐν ᾧ περιείχετο; Τί εἶχε γείνει τὸ φλωρί, τὸ ἱερὸν κειμήλιον, τὸ παλλάδιον τῆς οἰκογενείας; Βεβαίως κατεβροχθίσθη μετὰ τῆς πήττας καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξετέλει μυστηριώδη πορείαν ἐντὸς τῶν ἐσωτερικῶν λαβυρίνθων τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ λαιμάργου υἱοῦ του. Οἷα βεβήλωσις!

Χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ πρᾶος κ. Ζαχαρίας, ὁ εἰρηνικὸς κ. Ζαχαρίας ἥρπασεν ἀπὸ τῆς ἐστρωμένης τραπέζης ἓν μαχαίριον καὶ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἀνέτρεψε τὸν υἱόν του σπαρακτικῶς οἰμώζοντα.

Ἦτο ἐξαισία ἡ στάσις ἐκείνη τοῦ πατρός, στάσις Ἀβραὰμ ἑτοίμου νὰ φονεύσῃ τὸν Ἰσαὰκ του, ἐνῷ ἡ Οὐρανία ἐρρίπτετο ἱκετευτικῶς παρὰ τὰ γόνατά του ἐπικαλουμένη τὸ ἔλεός του. Ἀλλὰ τὴν χεῖρα τοῦ νέου Ἀβραὰμ δὲν ἀνεχαίτισεν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ· ἀπεναντίας ἡ ἀποστρέψασα τὴν αἱματοχυσίαν ἦτο ἡ κυρία Θεοδώρα. Ὁ σάρκινος ὄγκος τῆς κυρίας Παραδαρμένου ἀνετινάχθη ὅταν εἶδε τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν ὁ υἱός της καὶ μὲ τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν ἐπιτακτικὴν εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ εἰκοσαετίας ἦτο συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ ὁ πειθήνιος σύζυγος, ἐβόησεν:

— Ἄφησε, βρὲ ξεκουτιάρη, αὐτὰς τὰς ἀνοησίας νὰ μὴ τρομάξῃ τὸ παιδί... Αὔριον τὸ εὑρίσκεις τὸ φλωρί σου!...

Ἡ μάχαιρα κατέπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ μιαιοφόνου πατρός. Αὔριον!... ἡ κυρία Θεοδώρα εἶχε δίκαιον. Κατὰ τοὺς ἀναλλοιώτους φυσικοὺς νόμους, τὸ φλωρίον ἔμελλε τὴν ἐπομένην νὰ ἴδῃ πάλιν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἡ ἰδέα αὕτη κατεπράυνε τὴν μῆνιν τοῦ κ. Ζαχαρίου, ὅστις ἀφοῦ ἠσπάσθη τὸν Μιαῖκον, ἐπλήρωσεν οἶνον τὸ ποτήριόν του καὶ ὑψώσας αὐτὸ εὔχαρις εἶπε πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα:

— Ἔλα!... καὶ τοῦ χρόνου!

Χαραλαμπης Αννινος

ΕΚΑΤΟΝ ΦΡΑΓΚΑ

Τὴν ἔβλεπον πάντοτε, ὁσάκις διηρχόμην ὑπὸ τὰς στοὰς τῆς Πλατείας Ῥούγας, ἔξωθεν τῶν ἑορτασίμως κεκοσμημένων ῥωποπωλείων, κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Ἦτο κόρη μικρά, πτωχή, σχεδὸν ῥακένδυτος, μὲ ἄτακτον μελανὴν κόμην, μὲ μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς, προσηλωμένους ἐν χαύνῳ ἐπιθυμίᾳ καὶ ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ἐλάτρευεν ἡ παιδική της καρδία... Καὶ ἦσαν τόσα πολλὰ τὰ ἀντικείμενα ταῦτα! τόσον πλουσία ἡ συλλογὴ τῶν ἀθυρμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπεδεικνύοντο ἐλκυστικὰ καὶ μαρμαίροντα, ὡς ὁλόχρυσα, ὑπὸ τὰ ὑαλώματα τῶν προθηκῶν! Αἱ κοῦκλαι πρὸ πάντων... ὤ, αἱ κοῦκλαι, ἄλλαι μὲ χρυσῆν κόμην καὶ μὲ ὡραῖα φορεματάκια, ἄλλαι γυμναί μ' ἓν ῥοδίζον ὑποκαμισάκι, ἄλλαι ὀχούμεναι ἐπὶ μικροσκοπικῶν ἁμαξίων, ὤ, πῶς ἐκίνουν τὸν ἔνθερμον ἔρωτά της, καὶ πῶς ὑπεδαύλιζον τὰς φιλοπαίγμονας ὀρέξεις της!..

Ἀλλ' ὅλαι ἦσαν διὰ τὰ εὐτυχῆ τέκνα τῶν πλουσίων, τὰ ὁποῖα παρηκολούθει διὰ ζηλοτύπου ὄμματος εἰσερχόμενα ἐντὸς τῶν καταστημάτων μετὰ τῶν γονέων των, καὶ κατὰ τὴν ἔξοδόν των ἀπάγοντα φαιδρῶς καὶ θριαμβευτικῶς τὰ ἀντικείμενα τῶν ὀνείρων τῆς πτωχῆς κόρης!.. Καὶ δι' αὐτὴν τίποτε... τίποτε... τὴν μητέρα της εἶχε μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δυστυχῶς δὲν εἶχε χρήματα διὰ νά της ἀγοράσῃ...

* * *

Μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν ἡ πρὸ τῶν ἀθυρμάτων προσήλωσις τῆς μικρᾶς κόρης καὶ μίαν ἡμέραν — ἦτο ἡ παραμονὴ ἀκριβῶς τοῦ νέου ἔτους, μία ἡμέρα συννεφώδης καὶ μελαγχολικὴ ἐν Ζακύνθῳ, — τὴν ἐλυπήθην. Ἠτωχὸ κορίτσι τὸ καϋμένο, ἐσκέφθην, δὲν θὰ ἔχῃ κανένα νά της ἀγοράσῃ παιγνίδι· ἂς φανῶ ὀλίγον φιλάνθρωπος... ὅ,τι θὰ χάσω θὰ το εὕρω — λέγουν.

Καὶ κράξας τὴν μικράν, τὴν ἠρώτησα:

— Ἔρχεσαι μέσα νά σου κάνω τὸν μποναμᾶ σου;

Μὲ ἤκουσε κατηφής, σχεδὸν χωρὶς νά με ἀτενίσῃ. Ἀλλὰ μόλις ἀντελήφθη τῆς ἐννοίας τῶν λόγων μου, ἐστράφη ζωηρότατα μειδιῶσα ἓν μειδίαμα ἐγκλεῖον ἐλπίδα, εὐτυχίαν καὶ εὐγνωμοσύνην.

Εἰσήλθομεν. Ἐκείνη ἵστατο πλησίον μου, ἐγὼ περιέβλεπα διὰ νὰ ἐκλέξω καμμίαν κοῦκλαν.... ὄχι βέβαια βαρυτέραν τοῦ βαλαντίου μου. Εὗρον ἐπὶ τέλος μίαν καὶ δεικύων αὐτὴν εἰς τὸν ὑπάλληλον, ἠρώτησα περὶ τῆς τιμῆς. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως μὲ διέκοψεν ἡ μικρὰ κόρη, καὶ ὠθοῦσα με διὰ τῆς χειρὸς μὲ ὕφος τολμηρὸν συγχρόνως καὶ δειλόν,

— Ἄ, ὄχι! ἐκείνη θέλω! μοῦ εἶπε.

Φεῦ! μοῦ ἐδείκνυε μίαν κοῦκλαν ἑκατὸν φράγκων!.. Ἵστατο ὀρθία ἐν τῷ μέσῳ, ἡ βασιλὶς τῆς ἀψύχου καὶ ὡραίας ἐκείνης ὁμηγύρεως, μία κοῦκλα γλαυκόφθαλμος, μὲ κυανοῦν μεταξωτὸν φόρεμα, κομψὴ καὶ μεγαλοπρεπής, ὡς ζῶσα πλουσία κυρία. Καὶ τὸ πτωχὸν κοράσιον αὐτὴν εἶχε ζηλεύσει, αὐτὴν εἶχεν ἀγαπήσει, αὐτὴν ἀπεθαύμαζε καὶ ὠνειροπόλει ἐπὶ τόσας ἡμέρας. Καὶ ποῦ νὰ ὑποπτεύσω τοιαύτην ἀντίθεσιν ἐν τῷ ἔρωτι! Καὶ πόσον μεγάλην ἐφανταζόμην τὴν εὐτυχίαν της, ἂν ἐδυνάμην νά της τὴν προσφέρω. Ἀλλ' ἐκόστιζεν ἑκατὸν φράγκα, καὶ ἔβλεπον τὸν ἀπαίσιον ἀριθμόν, κεχαραγμένον ἐπὶ τοῦ βάθρου, ὡς ἓν δυσεπίλυτον αἴνιγμα...

Ἔκαμα ὅ,τι ὑπηγόρευεν ἡ ἀνάγκη, ἡ ἀδυσώπητος ἀνάγκη.

— Αὐτὴ ὄχι, εἶνε πολὺ ἀκριβή, εἶπον πρὸς τὴν μικράν, μειδιῶν ἐν τῇ λύπῃ μου. Ὁ ὑπάλληλος ἐμειδίασεν ἐπίσης, ἀλλ' ἐκείνου τὸ μειδίαμα μοὶ ἐφάνη ἀποτρόπαιον... Ἡ μικρὰ κόρη ἐσοβαρεύθη, συνεστάλη καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ τίποτε ἄλλο.

— Δός μας αὐτὴν ἐδῶ... Πόσο ἔχει; εἶπον πρὸς τὸν ὑπάλληλον.

— Πέντε φράγκα.

Τὴν ἔλαβα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τὴν προσέφερα εἰς τὴν μικραν κόρην. Ἐμειδίασεν ἐκείνη καὶ ἐπρόφερεν ἐν δειλὸν «εὐχαριστῶ» Ἀλλ' ἦσαν ὅλα βεβιασμένα...τὸ ἐννόησα... Τὸ ὄνειρον τῆς κόρης δὲν ἐπληροῦτο. Τὴν εἶδον ἐξερχομένην, ἐν ᾧ ἐμέτρων τὰ χρήματα, μὲ βῆμα βραδύ, βλέπουσαν ἀκόμη γύρω της τὰ ἀθύρματα, καὶ κρατοῦσαν ἀμελῶς, σχεδὸν περιφρονητικῶς τὴν κοῦκλαν τῶν πέντε φράγκων, ὡς μίαν ἀπογοήτευσιν ὡς μίαν ἀποτυχίαν...Τὸ τελευταῖόν της βλέμμα ἐστράφη πρὸς τὴν μεγάλην κοῦκλαν τὴν ὁποίαν ἠγάπα...

* * *

Ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχουσιν ἀληθῶς παράδοξοι στιγμαί. Ἐπὶ τῇ εὐπιστίᾳ μου ἐκείνῃ ἐγενόμην σιωπηλὸς καὶ σύννους. Εἰσῆλθον ἐκεῖ διὰ νὰ εὐαρεστήσω καὶ δυσηρέστησα. Τί κρῖμα! Διὰ νὰ ἦμαι εὐτυχὴς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ πάντοτε ὁσάκις θὰ το ἐνεθυμούμην, ἔπρεπε νὰ ἔχω ἑκατὸν φράγκα διαθέσιμα!

Ἐν Ἀθήναις

Γρηγοριος Ξενοπουλος.

Η ΖΩΗ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΛΕΥΚΩΜΑΤΩΝ

1

Καὶ ἡ ζωή, ὅταν ἀρχίζῃ,
εἶνε 'σὰν τ' ἄγραφο χαρτί,
ποῦ 'λίγο 'λίγο θὰ μαυρίζῃ
Θεὸς τὸ ξέρει ἀπὸ τί.

2

Εἰς δύο πάντα ἡ ζωὴ μοιράζεται,
ἥλιο καὶ συννεφιά, χαρὰ κι' ὀδύνη.
Ἄξιος ὁποιος δὲν ἐπηρεάζεται
ἀπὸ ὅ,τι κι' ἂν ἡ Μοῖρά του τοῦ δίνει
καὶ οὔτε ἀπ' τὴν χαρὰ ἐνθουσιάζεται
καὶ οὔτε καταβάλλεται ἀπ' τὴν λύπη,
ἀλλ' ὅταν εὐτυχῆ δὲν ἐφαρπάζεται,
κι' ἂν ὅλα στερηθῇ, 'ς ὅ,τι τοῦ λείπει
δὲν κλαίει, ἀλλὰ λέγει: Δὲν χρειάζεται.

3

Εἰς τὸ ταξεῖδι τῆς ζωῆς,
ἐκεῖ ποῦ θ' ἀρμενίσῃς,
ἐμπρὸς θὰ φαίνετ' ἡ Ἐλπίς
κι' ὀπίσω ἀναμνήσεις.
Μακάρι ὅσον προχωρεῖς
κι' ὅσο ὁ καιρὸς διαβαίνει,
πάντα μὲ πόθο νὰ 'μπορῇς
πρὸς τὰ ὀπίσω νὰ γυρνᾷς—
καὶ ἡ Ἐλπίς, ὅσο γερνᾷς,
πάντα ἐμπρὸς νὰ μένῃ.

Δ. Βικελας.

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριὸν

Ἡ Μοῦσα τοῦ οὐρανοῦ.

Α'.

Ἤμην ἐγὼ δεκαεπταέτης. Ἐκείνη ἐκαλεῖτο Οὐρανία.

Ἦτο ἴσως ἡ Οὐρανία ξανθὴ νεάνις κυανόφθαλμος, ὄνειρον ἐαρινόν, ἀθῶα ἀλλὰ περιέργος θυγάτηρ τῆς Εὔας; Ὄχι· ἦτο ἁπλούστατα, ὅ,τι ἦτο πάλαι, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἡ ἐφορεύουσα ἐπὶ τῆς Ἀστρονομίας, ἧς τὸ οὐράνιον βλέμμα ἐμψυχώνει καὶ διευθύνει τὸν χορὸν τῶν οὐρανίων σωμάτων· ἦτο τὸ ἀγγελικὸν ἰδεῶδες, τὸ ἐπιπλανώμενον ὑπεράνω τῶν γηΐνων βαρυτήτων. Δὲν εἶχεν οὔτε τὴν διεγερτικὴν σάρκα, οὐδὲ τὴν καρδίαν, ἧς οἱ παλμοὶ συγκοινωνοῦσιν ἐξ ἀποστάσεως, οὐδὲ τὴν χλιαρὰν θερμότητα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς· ἀλλ' ὅμως ὑρίστατο εἰς κόσμον τινὰ ἰδανικόν, ὑπέρτερον καὶ ἀείποτε ἁγνόν, καὶ ἦτο μόλα ταῦτα ἀρκούντως ἀνθρωπίνη τό τε ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα ὅπως ἐμποιήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν ἐφήβου ἐντύπωσιν ζωηρὰν καὶ βαθεῖαν, ὅπως γεννήσῃ ἐν αὐτῇ αἴσθημα ἀόριστον, ἀνεξήγητον, θαυμασμοῦ καὶ σχεδὸν ἔρωτος.

Ὁ νέος οὗ ἡ χεὶρ εἰσέτι δὲν ἔθιξε τὸν θεῖον καρπὸν τοῦ δένδρου τοῦ Παραδείσου, οὗ τὰ χείλη μένουσιν ἀμαθῆ, οὗ ἡ καρδία εἰσέτι δὲν ἐλάλησεν, οὗ αἱ αἰσθήσεις ἐξεγείρονται ἐν τῇ ἀοριστίᾳ νέων πάθων, προαισθάνεται κατὰ τὰς ὥρας τῆς μονώσεως καὶ κατ' αὐτὰς προσέτι τὰς ὥρας τῆς διανοητικῆς ἐργασίας δι' ἧς ἡ σύγχρονος ἀγωγὴ ἐπιβαρύνει τὸν ἐγκέφαλόν του, τὴν λατρείαν, εἰς ἣν μέλλει μετὰ μικρὸν ν' ἀφιερωθῇ καὶ προσωποποιεῖ ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ διαφόρους τύπους τὸ θελκτικὸν ὃν τὸ κυμαινόμενον ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῶν ὀνείρων του. Θέλει, ἐπιθυμεῖ νὰ ῥθάσῃ τὸ ἄγνωστον αὐτὸ ὄν, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ ἀκόμη καὶ ἴσως οὐδέποτε ἤθελε τολμήσει ἐν τῇ ἀγνότητι τοῦ θαυμασμοῦ του, ἂν πρόκλησίς τις ἐπιβοηθητικὴ δὲν ἤρχετο πρὸς ἐπικουρίαν του. Ἀφοῦ ἡ Χλόη εἶνε ἄπειρος, πρέπει ἡ ἀδιάκριτος καὶ περίεργος Λυκαίνιον νὰ ἀναλάβῃ ὅπως μυήσῃ τὸν Δάφνιν.

Καὶ ὅ,τι λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς περὶ γοητείας τινὸς ἀγνώστου εἰσέτι δύναται νὰ μας θέλξῃ, νὰ μας ἐκπλήξῃ, νὰ μας σαγηνεύσῃ. Ψυχρά τις εἰκὼν κεχαραγμένη παριστῶσα ἁγνὸν ὠοειδὲς πρόσωπον, ζωγραφία τις ἔστω καὶ ἀρχαία, ἔργον τι γλυπτικῆς — πρὸ πάντων τῆς γλυπτικῆς — ἐξεγείρει κίνησιν νέαν εἰς τὴν καρδίαν μας, τὸ αἷμα ἐκχέεται ὁρμητικῶς ἢ σταματᾷ, ἡ ἰδέα διέρχεται ὡς ἀστραπὴ διὰ τοῦ ἐρυθριῶντος μετώπου μας καὶ διαμένει μετέωρος ἐν τῷ ὀνειροπολοῦντι ἡμῶν πνεύματι. Αὕτη εἶναι ἡ ἔναρξις τῶν πόθων, ἡ ἔναρξις τῆς ζωῆς, ἡ ἠὼς ὡραίας θερινῆς ἡμέρας προαγγέλλουσα τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Ὁ πρῶτός μου ἔρως, τὸ νεανικόν μου πάθος εἶχεν, οὐχὶ βεβαίως ὡς ἀντικείμενον, ἀλλ' ὡς ἀφορμήν . . . ἐν ἐκκρεμές. Εἶνε πολὺ ἀλλόκοτον αὐτό, ἀλλ' εἶνε ἀληθές. Ὑπολογισμοὶ λίαν ἀνούσιοι μὲ ἀπησχόλουν καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς δευτέρας μέχρι τῆς τετάρτης μετὰ μεσημβρίαν ὥρας· ἐπρόκειτο περὶ διορθώσεως παρατηρήσεων ἐπὶ ἀστέρων ἢ πλανητῶν γενομένων κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἐκπτώσεων προερχομένων ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς διαθλάσεως, ἥτις πάλιν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ βαρομέτρου καὶ ἐκ τῆς θερμοκρασίας. Οἱ τοιοῦτοι ὑπολογισμοὶ εἶνε ἁπλοῖ ὅσον καὶ πληκτικοί· τοὺς κάμνει τις μηχανικῶς διὰ μέσου προητοιμασμένων πινάκων περὶ παντὸς ἄλλου ἑνταυτῷ σκεπτόμενος.

Ὁ κλεινὸς Λὲ Βερριὲ ἦτο τότε διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων. Καίπερ μὴ ὢν ποσῶς καλλιτέχνης αὐτός, ἐκέκτητο ἐν τούτοις ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του ἐκκρεμὲς ὡρολόγιον ἐξ ἐπιχρύσου χαλκοῦ, ὡραιοτάτου ῥυθμοῦ, χρονολογούμενον ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς Αὐτοκρατορίας, προϊὸν τῆς σμίλης τοῦ Πραδιέ. Ἡ βάσις τοῦ ἐκκρεμοῦς αὐτοῦ παρίστα ἐν ἀναγλύφῳ τὴν γένεσιν τῆς Ἀστρονομίας εἰς τὰ πεδία τῆς Αἰγύπτου. Οὐράνιος σφαῖρα ὁλόκληρος ἐκ μετάλλου, περιζωννυμένη ὑπὸ τοῦ ζῳοδιακοῦ κύκλου καὶ ὑποβασταζομένη ὑπὸ σφιγγῶν ἔκειτο ἄνωθεν τῆς πλακός, θεότητες δὲ αἰγυπτιακαὶ ἐκόσμουν τὰς πλευράς. Ἀλλὰ τὸ κάλλος τοῦ καλλιτεχνήματος συνίστατο κυρίως εἰς ἐξαίσιον ἀγαλματίον τῆς Οὐρανίας, εὐγενές, χαρίεν, μεγαλοπρεπὲς οὕτως εἰπεῖν. Ἡ ἐπουράνιος Μοῦσα ἵστατο ὀρθία· μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐμέτρει διὰ διαβήτου τὰς μοίρας τῆς ἐνάστρου σφαίρας, ἡ δὲ ἀριστερὰ της καταπίπτουσα ἐβάσταζε μικρὸν ἀστρονομικὸν τηλεσκόπιον. Θαυμασία τὴν περιβολὴν ἔβλεπεν ἀκίνητος πρὸς τὰ ὕψη ἐν στάσει εὐγενεῖ καὶ πλήρει μεγαλείου. Οὐδέποτε εἶχον ἴδει μορφὴν ὡραιοτέραν τῆς ἰδικῆς της. Φωτιζομένη κατὰ μέτωπον ἡ ἁγνὴ αὕτη μορφὴ ἐφαίνετο σοβαρὰ καὶ αὐστηρά. Ἂν τὸ φῶς προήρχετο ἐκ τοῦ πλαγίου, ἡ μορφὴ καθίστατο μᾶλλον σκεπτική. Ἀλλ' ἂν τὸ φῶς κατέπιπτεν ἄνωθεν καὶ πλαγίως, ἡ εὐφρόσυνος μορφὴ ἐρωτίζετο ὑπὸ μυστηριώδους μειδιάματος, τὸ βλέμμα της καθίστατο σχεδὸν θωπευτικὸν καὶ τὴν ἀβρὰν γαλήνην της διεδέχετο ἔκφρασις ποιᾶς τινος χαρᾶς, εὐθυμίας, εὐδαιμονίας, ἧς ἡ θέα ἦτο εὐχάριστος. Ἦτο οἱονεὶ ἐνδόμυχον ᾆσμα, ποιητικὴ μελῳδία. Αἱ μεταλλαγαὶ αὗται τῆς ἐκφράσεως ἐζωογόνουν ἀληθῶς τὸ ἄγαλμα. Μοῦσα καὶ θεὰ ἡ Οὐρανία ἦτο ὡραία, ἦτο θελκτική, ἦτο ἐξαισία.

Ὁσάκις προσεκαλούμην παρὰ τοῦ ἐξόχου μαθηματικοῦ, δὲν μοὶ ἐνεποίει ἐντύπωσιν ἡ ἰδέα τῆς παγκοσμίου αὐτοῦ φήμης. Ἐλησμόνουν τοὺς λογαρίθμους καὶ αὐτὴν τὴν ἀθάνατον ἀνακάλυψιν τοῦ πλανήτου Ποσειδῶνος καὶ ὑφιστάμην μόνον τὸ γόητρον τοῦ καλλιτεχνήματος τοῦ Πραδιέ. Τὸ περικαλλὲς σῶμα τὸ θαυμασίως ἐξειργασμένον ὑπὸ τὴν ἀρχαιοπρεπῆ αὐτοῦ ἀμφίεσιν, ἡ χαρίεσσα τοῦ τραχήλου πρόσφυσις, ἡ ἐκφραστικὴ μορφὴ προσείλκυον τὸ βλέμμα μου καὶ ἐδέσμευον τὸν λογισμόν μου. Πολλάκις, ὅτε κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν ἀπηρχόμεθα ἐκ τοῦ γραφείου ἐπανακάμπτοντες εἰς Παρισίους, ἔβλεπον κρυφίως διὰ τῆς ἡμικλείστου θύρας ἀνέλειπεν ὁ διευθυντής. Ἡ Δευτέρα καὶ ἡ Τετάρτη ἦσαν αἱ εὐνοικώτεραι ἡμέραι, ἡ πρώτη ἕνεκα τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἱνστιτούτου, ἐξ ὧν οὐδέποτε ἔλειπεν, ἡ δευτέρα δὲ ἕνεκα τῶν συνεδριάσεων τοῦ γραφείου τῶν Μηκῶν ἃς ἀπέφευγε μετ' ἄκρας περιφρονήσεως καὶ ἕνεκα τῶν ὁποίων ἀπουσίαζε καὶ ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπείου ἐπίτηδες ὅπως ἐπιδείξῃ ἔτι μᾶλλον τὴν περιφρόνησίν του.

Τότε ἐτοποθετούμην ἀντικρὺ τῆς προσφιλοῦς μου Οὐρανίας, τὴν παρετήρουν ἐν ἀνέσει, ἔβλεπον ἐκστατικὸς τὴν σωματικὴν καλλονήν της, καὶ ἀπηρχόμην μᾶλλον ηὐχαριστημένος ἀλλ' οὐχὶ καὶ μᾶλλον εὐτυχής. Μὲ κατέθελγεν ἀλλὰ καὶ μὲ ἐλύπει, διότι τὴν ἀπεζήτουν.

Ἐσπέραν τινὰ — τὴν ἑσπέραν καθ' ἣν ἀνεκάλυψα τὴν μεταβολὴν τῆς φυσιογνωμίας της ἀναλόγως πρὸς τὸν φωτισμὸν — εὗρον τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου ἐντελῶς ἀνοικτήν, λυχνία δέ τις ἀποτεθειμένη ἐπὶ τῆς ἑστίας ἐφώτιζε τὴν Μοῦσαν ἐν μιᾷ τῶν μᾶλλον γοητευτικῶν αὐτῆς ὄψεων. Τὸ φῶς ἐκ τοῦ πλαγίου πίπτον ἐθώπευεν ἠρέμα τὸ μέτωπον, τὰς παρειάς, τὰ χείλη καὶ τὸν λαιμόν. Ἡ ἔκφρασις ἦτο θαυμασία. Ἐπλησίασα καὶ τὴν ἐθεώρησα ἀκίνητος κατ' ἀρχάς. Εἶτα μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ τοποθετήσω ἀλλαχοῦ τὴν λυχνίαν ὥστε νὰ πίπτῃ τὸ φῶς ἐπὶ τῶν ὤμων, τῶν βραχιόνων, τοῦ τραχήλου καὶ τῆς κόμης. Τὸ ἄγαλμα ἐφαίνετο ζῶν, σκεπτόμενον, ἀφυπνιζόμενον, καὶ μειδιῶν εἰσέτι. Ἀλλόκοτος ἐντύπωσις, αἴσθημα παράδοξον μὲ κατέλαβεν, ἤμην πράγματι ἐρωτευμένος· ἀπὸ θαυμαστοῦ ἐγινόμην ἐρωτόληπτος. Λίαν θὰ ἐξεπλησσόμην τότε ἂν τις ἤθελε μὲ διαβεβαιώσει ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖνος ἀληθὴς ἔρως καὶ ὅτι ὁ πλατωνισμὸς αὐτὸς ἦτο παιδικὸν ὄνειρον. Ὁ διευθυντὴς ἔφθασεν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ δὲν ἐφάνη τόσον πολὺ ἐκπλαγεὶς ὅσον ἐγὼ ἐφοβούμην διὰ τὴν παρουσίαν μου, καθότι συχνάκις διηρχόμεθα διὰ τοῦ σπουδαστηρίου ἐκείνου μεταβαίνοντες εἰς τὰς αἰθούσας τῶν τηλεσκοπίων. Ἀλλ' ὅτε ἀπέθετον τὴν λυχνίαν ἐπὶ τῆς ἑστίας: «Καθυστέρησες εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ Διός» μοὶ εἶπεν. Ἐνῷ δὲ ἐξηρχόμην: «Μήπως εἶσαι ποιητής;» προσέθηκε μετ' ἄκρας περιφρονήσεως, σύρων μακρῶς τὴν προτελευταίαν συλλαβήν, ὡς νὰ ἔλεγε ποιηνητής.

Ἠδυνάμην ν' ἀντιτάξω αὐτῷ τὰ παραδείγματα τοῦ Κεπλέρου, τοῦ Γαλιλαίου, τοῦ Δαλαμβέρτου, τῶν δύο Ἑρσχέλων καὶ ἄλλων ἐνδόξων σοφῶν, οἵτινες ὑπῆρξαν ποιηταὶ καὶ ἑνταυτῷ ἀστρονόμοι. Ἠδυνάμην νὰ ὑπενθυμίσω αὐτῷ τὸν πρῶτον διευθυντὴν αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ Ἀστεροσκοπείου, Ἰωάννην Δομίνικον Κασσίνην τὸν ἐξυμνήσαντα τὴν Οὐρανίαν διὰ λατινικῶν, ἰταλικῶν καὶ γερμανικῶν στίχων. Ἀλλ' οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἀστεροσκοπείου δὲν συνείθιζον ν' ἀπαντῶσιν ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει πρὸς τὸν διευθυντήν, ὅστις ἦτο ἅμα καὶ γερουσιαστής. Οἱ γερουσιασταὶ ἦσαν τότε ἐπίσημα ὑποκείμενα καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου ἦτο τότε ἰσόβιος. Ἄλλως τε ἀναντιρρήτως ὁ μέγας ἡμῶν γεωμέτρης θὰ παρετήρει τὸ θαυμαστότατον τῶν πονημάτων τοῦ Δάντου, τοῦ Ἀριόστου, ἢ τοῦ Οὐγκὼ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐσχάτης περιφρονήσεως μεθ' ἧς κύων τῆς Νέας Γῆς θὰ ἔβλεπε ποτήριον πλῆρες οἴνου φερόμενον εἰς τὸ στόμα του. Ἔπειτα ἀδιαφιλονικήτως εἶχον ἄδικον.

Πῶς μὲ κατεδίωκεν ἡ θελκτικὴ ἐκείνη μορφὴ τῆς Οὐρανίας μεθ' ὅλων τῶν ἐπαγωγῶν ἐκφράσεων τῆς φυσιογνωμίας της! Ἦτο τόσον ἐπίχαρι τὸ μειδίαμα της! Καὶ οἱ ὀρειχάλκινοι ὀφθαλμοί της εἶχον ἐνίοτε ἀληθὲς βλέμμα. Μόνον τοῦ λόγου ἐστερεῖτο. Ἀλλὰ τὴν ἑπομένην νύκτα, εὐθὺς ὡς ἐκοιμήθην, ἐπανεῖδον ἐνώπιόν μου τὴν ἐξαίσιον θεὰν καὶ τὴν φορὰν ταύτην μοὶ ἐλάλησεν.

Ὦ! ἦτο τῷ ὄντι ζῶσα . . . Πόσον ὡραῖον ἦτο τὸ στόμα της, πῶς θὰ ἠσπαζόμην τὰ χείλη της εἰς ἕκαστον λόγον! . . . «Ἐλθέ, μοὶ εἶπεν, ἐλθὲ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐκεῖ ἐπάνω, μακρὰν τῆς Γῆς· θὰ ἴστασαι ἀνώτερον τοῦ ταπεινοῦ αὐτοῦ κόσμου, θὰ ἴδῃς τὸ ἄπειρον σύμπαν ἐν τῷ μεγαλείῳ αὐτοῦ. Ἰδού! . . . κύτταζε!»

Β'.

Τότε εἶδον τὴν Γῆν βυθιζομένην εἰς τὰ ἀχανῆ βάθη τοῦ ἀπείρου· οἱ θόλοι τοῦ Ἀστεροσκοπείου, οἱ πεφωταγωγημένοι Παρίσιοι κατήρχοντο ἐν ταχεῖ. Καίτοι ἤμην ἀκίνητος ἠσθανθην

οὐχ ἧττον ἐντύπωσιν ἀνάλογον πρὸς ἐκείνην ἣν ὑφίσταται ὁ ἐν ἀεροπόρῳ σφαίρᾳ εὑρισκόμενος ὅτε ἀνυψούμενος πρὸς τὰ ὕψη βλέπει τὴν Γῆν κατερχομένην. Ἀνηρχόμην, ἀνηρχόμην διαρκῶς, παραφερόμενος ὑπὸ μαγικῆς φορᾶς πρὸς τὸ ἀπρόσιτον ζενίθ. Ἡ Οὐρανία εὑρίσκετο πλησίον μου ὀλίγον τι ὑψηλότερον ἐμοῦ βλέπουσά με μετὰ γλυκύτητος καὶ δεικνύουσά μοι τὰ κάτω βασίλεια. Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἤδη ἐπανέλθει.

Ἀνεγνώρισα τὴν Γαλλίαν, τὸν Ρῆνον, τὴν Γερμανίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Μεσόγειον, τὴν Ἱσπανίαν, τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, τὴν Μάγχην, τὴν Ἀγγλίαν. Πλὴν πᾶσα αὕτη ἡ μικροσκοπικὴ γεωγραφία ἐσμικρύνετο τάχιστα. Μετ' ὀλίγον ἡ γηΐνη σφαῖρα ἐσμικρύνθη περιορισθεῖσα εἰς τὰς διαστάσεις τῆς Σελήνης οἵα φαίνεται κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτῆς τέταρτον, κατόπιν δὲ εἰς τὰς διαστάσεις μικρᾶς πανσελήνου.

«— Ἰδού, μοὶ εἶπεν, ἡ περίφημος αὐτὴ γηΐνη σφαῖρα ἐφ' ἧς συνταράσσονται τόσα παθη, ἡ περικλείουσα ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου της τὴν σκέψιν τοσούτων ἑκατομμυρίων ὄντων, ὧν ἡ ὅρασις δὲν ἐξικνεῖται πέραν αὐτῆς. Κύτταξε πόσον ἅπαν τὸ φαινομενικὸν μεγαλεῖόν της ἐλαττοῦται καθ' ὅσον ὁ ὁρίζων ἡμῶν εὐρύνεται. Δὲν διακρίνομεν πλέον τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Ἰδοὺ ὁ Καναδᾶς καὶ ἡ Βόρειος Ἀμερική. Πόσον μικροσκοπικὰ εἶναι πάντα ταῦτα!

Διερχόμενος ἐγγὺθεν τῆς Σελήνης, παρετήρησα τὰς ὀρεινὰς τοποθεσίας τοῦ ἡμετέρου δορυφόρου, τὰς ἀκρωρείας ἀκτινοβολούσας ἐκ τοῦ ῥωτός, τὰς βαθείας κοιλάδας σκιερὰς καὶ ἐπόθουν νὰ σταματήσω ὅπως ἐξετάσω ἐγγύτερον τὴν γείτονα αὐτὴν χώραν· ἀλλ' ἀπαξιοῦσα νὰ ῥίψῃ ἔστω καὶ ἓν βλέμμα ἡ Οὐρανία μὲ παρέσυρε διὰ ταχείας πτήσεως εἰς τὰς ἀστρῴας χώρας.

Ἐξηκολουθοῦμεν ν' ἀνερχώμεθα. Ἡ Γῆ ἐσμικρύνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθόσον ἀπεμακρυνόμεθα αὐτῆς καὶ κατήντησε νὰ φαίνηται ἁπλοῦς ἀστὴρ λάμπων ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ φωτισμοῦ εἰς τὸ ἀχανὲς καὶ ζοφερὸν ἄπειρον. Εἴχομεν στραφῆ πρὸς τὸν Ἥλιον τὸν ἀστράπτοντα ἐν τῷ διαστήματι χωρὶς νὰ φωτίζῃ αὐτό, ἐβλέπομεν δὲ ταυτοχρόνως μετ' αὐτοῦ τοὺς ἀστέρας καὶ τοὺς πλανήτας, οὓς τὸ φῶς του δὲν ἐπεσκίαζε πλέον καθότι δὲν ἐφώτιζε τὸν ἀόρατον αἰθέρα. Ἡ ἀγγελικὴ θεὰ μοὶ ἔδειξε τὸν Ἑρμῆν πλησίον τοῦ Ἡλίου κείμενον καὶ τὴν Ἀφροδίτην λάμπουσαν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, τὴν Γῆν ἴσην πρὸς τὴν Ἀφροδίτην ὡς πρὸς τὴν θέαν καὶ τὴν λάμψιν, τὸν Ἄρην οὕτινος ἀνεγνώρισα τὰς μεσογείους θαλάσσας καὶ τὰς διώρυγας, τὸν Δία μετὰ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ τεραστίων Σεληνῶν, τὸν Κρόνον, τὸν Οὐρανόν. Πάντες αὐτοὶ οἱ κόσμοι, μοὶ εἶπε, συγκρατοῦνται εἰς τὸ κενὸν διὰ τῆς ἕλξεως τοῦ Ἡλίου, περὶ τοῦ ὁποίου περιφέρονται μετὰ ταχύτητος. Εἶνε χορὸς ἐναρμόνιος φερόμενος περὶ τὸ κέντρον. Ἡ Γῆ δὲν εἶνε εἰμὴ πλωτὴ νῆσος, χωρίδιον μικρὸν τῆς μεγάλης ἡλιακῆς πατρίδος καὶ αὐτὸ τὸ ἡλιακὸν κράτος ἄλλο τι δὲν εἶνε εἰμὴ ἐπαρχία ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπείρου τῶν ἀστέρων.

Καὶ ἀνηρχόμεθα ὁλονέν· ὁ Ἥλιος καὶ τὸ σύστημά του ἀπεμακρύνοντο ταχέως· ἡ Γῆ δὲν ἐφαίνετο πλέον εἰμὴ ὡς στιγμή· καὶ αὐτὸς ὁ Ζεύς, ὁ τόσον κολοσσαῖος κόσμος ἐφάνη ἐλαττωθεὶς ὅσον ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη μέχρι σημείου μικροσκοπικοῦ μόλις μείζονος ἀπὸ τοῦ τῆς Γῆς.

Διήλθομεν ἀντικρὺ τοῦ Κρόνου περιεζωσμένου ὑπὸ τῶν γιγαντιαίων αὐτοῦ δακτυλίων, οὗ ἡ μαρτυρία μόνη θὰ ἤρκει ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἄπειρον καὶ ἀνείκαστον ποικιλίαν τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὸ σύμπαν, τοῦ Κρόνου ἀποτελοῦντος αὐτοῦ καθ' ἑαυτὸν ἀληθὲς σύστημα μετὰ τῶν δακτυλίων του τῶν σχηματισθέντων ἐξ ἀτόμων παρασυρθέντων ἐν τῇ σκοτοδινιώδει αὐτοῦ περιστροφῇ, καὶ μετὰ τῶν ὀκτὼ δορυφόρων του, οἵτινες τὸν συνοδεύουσιν ὡς οὐράνιος ἀκολουθία!

Καθόσον ἀνηρχόμεθα, τὸ μέγεθος τοῦ ἡλίου μας ἠλαττοῦτο. Μετ' ὀλίγον κατῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τῶν κοινῶν ἀστέρων, ἔπειτα ἀπώλεσε παν μεγαλεῖον, πασαν ὑπεροχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐναστρου πληθυσμοῦ καὶ ἐγένετο ἀστὴρ μόλις ὀλίγον τι φωτεινότερος τῶν ἄλλων.

[Μετάφρασις Χ.]

Ἕπεται συνέχεια

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ:
Εἰκὼν Φ. Ζονάρου

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΔΟΥΝΑΙ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ

Ἐπὶ τοῦ γραφείου μου κεῖται τὸ φετεινὸν Χριστουγεννιάτικον τεῦχος τῆς Παρισινῆς Illustration. Ἀριστούργημα τυπογραφικῆς καλλιτεχνίας μὲ τὰ μεγάλα φύλλα καὶ τὰς περικαλλεῖς εἰκόνας του, μὲ τὸν πολυτελῆ χάρτην καὶ τὸ λαμπρὸν ἐξώφυλλον, μὲ τὰς ζωγραφίας αἱ ὁποῖαι λαλοῦν καὶ τὰς σελίδας τοῦ κειμένου, αἱ ὁποῖαι καὶ αὐταὶ ἔχουν ἔκφρασιν καὶ κάλλος, τὸ Χριστουγεννιάτικον τεῦχος εἶνε μᾶλλον κειμήλιον ἢ βιβλίον. Κατ' ἔτος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Χριστουγέννων πόσα τοιαῦτα δὲν γεμίζουν τὰς θήκας τῶν βιβλιοπωλείων τῆς Ἑσπερίας! Δυσκόλως δύνασθε νὰ εἴπετε ποῖον ἐξ ὅλων προτιμᾶτε, διότι ὅλα εἶνε ἀντάξια γεννήματα τῆς μαγικῆς ἑορτῆς, καὶ ὅλα φέρουν τὴν σφραγῖδα τῆς ἀκμῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀπό τινος καιροῦ φαίνεται ὡς νὰ συνάπτεται κρατερὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν Ἄγγλων καὶ τῶν Γάλλων περὶ τοῦ τίς νὰ τυπώσῃ τελειότερα, καλλιτεχνικώτερα τεύχη· μέχρι τινὸς οἱ Ἄγγλοι ἐκρίνοντο ὡς ἀπαράμιλλοι, ἐφέτος λέγεται ὅτι ἐκέρδισεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου ἀποφασιστικὴν νίκην ἡ Γαλλικὴ χάρις.

Δυστυχῶς ἐλάχιστα δύναμαι νὰ κρίνω ἐξ ἰδίων ὀφθαλμῶν περὶ τοῦ εἴδους τούτου τῆς καλλιτεχνικῆς κινήσεως. Τὰ ὀλίγα τεῦχη ἄτινα ἐκομίσθησαν καὶ ἐνταῦθα, ἐντὸς τῶν κιβωτίων τῶν κ.κ. Βίλμπεργ, Μπὲκ καὶ Κασδόνη, μᾶλλον ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς δεῖγμα τῆς τεραστίου ἐργασίας ἥτις ἀλλαχοῦ τελεῖται ἢ ὅπως εὕρωσιν ἐν εὐρείᾳ κυκλοφορίᾳ ὑποδοχὴν ἀξίαν αὐτῶν, ἡρπάγησαν ὑπὸ τῶν φιλοβίβλων, ἢ διὰ νὰ εἴπωμεν ἀκριβέστερον ὑπὸ τῶν ἐρασιτεχνῶν τοῦ βιβλίου, οἵτινες ἐν Ἀθήναις δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἀριθμοῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων. Εἰς τούτους προσετέθησαν καὶ μερικοί, οἱ ὁποῖοι τὰ εὗρον, φυσικά, καὶ ἀξιόλογα δῶρα διὰ τὴν πρωτοχρονιάν. Εἰς τὸν κληρόν μου ἔλαχε τὸ τεῦχος τῆς Παρισινῆς Illustration. Θὰ προξενήσω εὐάρεστον ἔκπληξιν εἰς τὴν νέαν ἐξαδέλφην μου. Παρεκκλίνων τοῦ συνήθους, ἀντὶ τῶν χαρισμάτων, ἅτινα κατ' ἔτος τακτικῶς καὶ ἀπαραιτήτως ἐπαναλαμβάνονται, τόσον ὥστε νὰ τὰ μαντεύῃ πρὶν τῆς τὰ στείλω, ἰδοὺ ὅτι ἔχω νὰ τῆς προσφέρω κάτι τὸ ὁποῖον δὲν περιμένει. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τῆς προξενήσω μεγάλην εὐχαρίστησιν — τόσον εὐθηνὰ ἀγορασμένην. Εἰς τὰ βάθη τῆς ἐπαρχίας ὅπου διαμένει, ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἁπλοϊκῶν οἰκείων τὸ πρωτότυπον δώρημα θὰ καταλίπῃ ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν.

Καὶ ἐνῷ ἡ σκέψις αὕτη μὲ φαιδρύνει, δευτέρα σκέψις περικαλύπτει τὸ πνεῦμα μου ὡς ἐντὸς θλιβερᾶς ὁμίχλης. Σκέπτομαι ὅτι θὰ ἦτο πολὺ ὡραιότερον ἂν κατὰ τὴν ὥραν ταύταν εἶχον ἐδῶ καὶ ἀνεδίφων ἐπὶ τοῦ γραφείου μου, ἀντὶ γαλλικῶν τευχῶν μὲ παραστάσεις ἀλλοτρίων ἠθῶν καὶ ξενοτρόπους ὑποτυπώσεις αἰσθημάτων, δηλωτικῶν ξένου κόσμου καὶ ξένης ἀκμῆς καὶ τέχνης καὶ φιλολογίας, ἑλληνικὰ τοιαῦτα, γνήσια προϊόντα τῆς ἀττικῆς χάριτος, τῆς ἐθνικῆς προόδου, μὲ εἰκόνας αἱ ὁποῖαι νὰ μᾶς μεταφέρουν εἰς γνωρίμους σκηνὰς τῶν πατρίων καὶ τοῦ συγχρόνου βίου, νὰ ἐξεγείρουν ἐντὸς ἡμῶν ζωηρὰς ἀναμνήσεις καὶ ἰδιαιτέρας ὅλως συγκινήσεις, μὲ σελίδας κάτωθεν τῶν ὁποίων νὰ ἀναγινώσκωμεν προσφιλῆ ὀνόματα συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι νὰ ὁμιλοῦν πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν ἰδικήν μας γλῶσσαν! Πόσον ὡραιότερον — περισσότερον ἀκόμη — πόσον ἱερώτερον θὰ ἦτο τοιοῦτο χάρισμα εἰς τὴν νέαν ἐξαδέλφην μου· πῶς θὰ ἐλάλει εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν καρδίαν, εἰς τὰς αἰσθήσεις της δι' ὅλων αὐτῶν τῶν σελίδων εὐγλωττότερον τοῦ πολυτελοῦς αὐτοῦ λευκώματος, ὅπερ θὰ τῆς κινήσῃ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν, ἀλλά, φοβοῦμαι, τίποτε περιπλέον. Καὶ πόσον προθυμότερον θὰ ἔσπευδον ὅλοι οἱ ἐξάδελφοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐξαδέλφας καὶ τὰς ἀγαποῦν ὡς ἐγώ, ὅλοι οἱ ἔχοντες ἀδελφούς, τέκνα, φίλους, συγγενεῖς, ἀντικείμενα μνήμης καὶ στοργῆς, πῶς θὰ ἔσπευδον, κάθε πρώτην τοῦ ἔτους νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς χρυσῆς εὐκαιρίας... Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι τὸ ἐθνικὸν δένδρον δὲν ηὔξησεν ἀκόμη διὰ νὰ ἀποδώσῃ καὶ τοιούτους καρπούς. Ἂς ἤμεθα εὐχαριστημένοι ὅτι μεμονωμέναι τινὲς ἀπόπειραι πρὸς ἐγκαθίδρυσιν καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ καλλιτεχνικοῦ βιβλίου δὲν ἀπέβησαν καθ' ὁλοκληρίαν μάταιαι. Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα του· χρειάζεται πρὸ τούτου νὰ προηγηθῶσιν ἄλλα στοιχεῖα προόδου καὶ ἀκμῆς· ἀλλὰ δὲν εἶνε μακρὰν ἡ ὥρα του, ὄχι.

Ἰδοὺ ἐκ τῶν πρώτων ἡ προσφιλής μας *Ἑστία* — καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ πειραχθῇ ἡ μετριοφροσύνη της — ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ ἀγωνισθῇ κρατερῶς ὅπως παρασκευάσῃ βοδόστρωτον τὸν δρόμον καὶ εἰς τὸ ὀνειροπολούμενον τοῦτο βιβλίον, καὶ γενναίας ἐλπίδας ἐπιτυχίας τρέφουσα. «Δι' ἐλπίδος ζῇ καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου», παραινεῖ ὁ ἀρχαῖος ποιητής. Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν θὰ πραγματοποιήσῃ πολλὰ ἡμῶν ὄνειρα, καὶ δὲν ἀπέχομεν πολὺ ἐκείνου. Ἂς ἐλπίσωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἐλπίζοντες ἂς ἀρκούμεθα ἐν ἐλλείψει ἰδίου φωτὸς βλέποντες διὰ τοῦ φωτὸς ὅπερ ἐκπέμπει μέχρις ἡμῶν ἡ Δύσις, τρέφοντες τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ πνεύματος ἐκείνης, καὶ κρίνοντες ὡς ἀρίστην ἀπόλαυσιν τὴν ἀναδίφησιν καὶ κυριότητα ἑνὸς χριστουγεννιάτικου τεύχους, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τοὺς Παρισίους ἢ ἀπὸ τὸ Λονδίνον, καὶ ἱκανοποιεῖ τὴν φιλοκαλίαν μας ὡς ἀνθρώπων πλειότερον παρ' ὅτι τὸ κολακεύει τὴν ἐθνικήν μας ὑπερηφάνειαν ὁ Καζαμίας τοῦ Μαυρομμάτη.

Ὁπωσδήποτε εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὸ δῶρον τὸ ὁποῖον, ὡς εἶπον, ἐξέλεξα διὰ τὴν ἐξαδέλφην μου, ὑπερήφανος ἐφέτος διὰ τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ, ἀλλὰ κατ' ἔτος εὐτυχής, παιδικώτατα εὐτυχὴς δι' ὁποιονδήποτε δῶρον τῆς προσφέρω. Καὶ ποῖος θὰ τὸ πιστεύσῃ; Ἂν δὲν ἐφοβούμην μὴ νομισθῶ ὅτι δανείζομαι τὰς φράσεις μου ἀπὸ τὰ λιμπρέττα τῶν μελοδραμάτων, θὰ ἔλεγα ὅτι μόνον δι' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ζῶ· διὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τῆς προσφέρω τὸ δῶρόν μου. Δὲν ἀνήκω εἰς ἐκείνους οἵτινες θεωροῦσι τὴν γῆν «κοιλάδα κλαυθμῶνος». Πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις, στενοχωρίας καὶ ἀηδίας ἐν αὐτῷ τῷ βίῳ ὑπέστην καὶ θὰ ὑποστῶ· τὴν ἐργασίαν συνοδεύει ὁ κόπος, τὴν ἀργίαν ὁ ἔλεγχος, τὴν ἡδονὴν ὁ κόρος· ἡ ζωὴ εἶνε μακρὸν ποίημα τιτλοφορούμενον *Πλῆξις*, καὶ ἡ χαρὰ εἶνε βραχὺ ἐπεισόδιον, τὸ μόνον ἀπαντῶν ἐν τῷ μακρῷ τούτῳ ποιήματι. Ὑπάρχουν στιγμαὶ καθ' ἃς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι μας φαίνονται ζῶα χυδαῖα καὶ ἀνυπόφορα, καὶ στιγμαὶ καθ' ἃς ἐντρεπόμεθα νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς ἄλλους τὸν ἑαυτόν μας, διότι μας ἀπελπίζει ἡ ἠλιθιότης καὶ ἡ μωρία του. Ἀλλὰ τοιαῦται ψυχικαὶ καταστάσεις καὶ στοχασμοί, φαινόμενα τίς οἶδε τίνων κληρονομικῶν προδιαθέσεων, λείψανα τίς οἶδε τίνων προγονικῶν ἁμαρτιῶν, νέφη τοῦ βίου, ἐξατμίζονται καὶ ἐξαλείφονται, ὡς ἂν ὑπείκωσιν εἰς τοὺς αὐτοὺς νόμους καὶ τὰ σύννεφα τῆς ἀτμοσφαίρας, ἅμα ὡς ἐπιλαμψῇ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ λαμπρὸς καὶ νικηφόρος ὁ ἥλιος. Ὅταν ἀνατέλλῃ ἡ ἀττικὴ ἡμέρα ἀνέφελος καὶ ἠλιοφεγγὴς καὶ κυανόχρυσον φῶς μας περιλούῃ, φεύγουν αἱ μέριμναι, λύεται ὁ κάματος, κοιμῶνται οἱ πόνοι, καὶ μία φροντὶς μὲ κατέχει καὶ πόθος εἰς μὲ κινεῖ: νὰ ἀφήσω τὴν στέγην τοῦ οἴκου, νὰ τρέξω ἔξω εἰς τοὺς δρόμους, νὰ πλανηθῶ εἰς τοὺς ἀγρούς, νὰ καθίσω παρὰ τὴν ἀκτήν, νὰ ζήσω ὀλιγώτερον ὡς ἄνθρωπος, περισσότερον ὡς ἁπλοῦν ἄτομον, ὡς μικρόβιον ἀδιάσπαστον τοῦ Σύμπαντος. Καὶ ἐπειδὴ τοιαῦται ἡμέραι δὲν εἶνε σπάνιαι εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς ὁρίζοντας, ἕπεται ὅτι αἱ στιγμαὶ τῆς εὐφροσύνου καὶ ὀνειρώδους μέθης πλεονάζουν παρὰ τὰς στιγμὰς τῆς σπληνικῆς βαρυθυμίας. Ἀλλ' οὐδεμία εὐφροσύνη συγκρίνεται πρὸς τὴν βαθεῖαν χάριν ἐκείνης τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιᾶς ὁσάκις στέλλω τὸ δῶρον εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου.

Εἰς τὴν φροντίδα ταύτην ὀφείλω τὰς εὐγενεστέρας συγκινήσεις μου. Ἐκ τῆς ταπεινῆς ταύτης ἐνασχολήσεως — ὦ ἰδιοτροπίαι τῆς ψυχῆς! — ἀποδέχομαι ὑψηλήν τινα ἀνακούφισιν. Ἀναπνέω ἐλευθερώτερα· αἰσθάνομαι ζωηρότερον ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι τῆς προξενῶ ἀληθινὴν εὐχαρίστησιν, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ νὰ μὲ καταστήσῃ ἀληθινὰ εὐτυχῆ. Καὶ τί ἄλλο εἶνε ἡ εὐτυχία; Τὴν φανταζόμεθα ἀτέρμονα καὶ δυσπροπέλαστον ὡς ὁ ὠκεανός, καὶ ἐκείνη εἶνε τὸ ποτήριον τοῦ διαυγοῦς καὶ δροσεροῦ ὕδατος τὸ ὁποῖον καταπαύει τὴν δίψαν μας. Ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι ἡ οὐσία τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς μετέλαβε πολλοῦ ἠρωϊσμοῦ, καὶ ὅτι ἐν τῇ φύσει αὐτῆς ἔγκειται ἀγνότερον νὰ ἀγάλλεται ὅταν διὰ τοῦ ὕδατος ἐκείνου καταπαύει οὐχὶ τὴν ἰδικήν της ἀλλὰ τοῦ πλησίον τὴν δίψαν, νὰ αἰσθάνεται βαθύτερα τὴν μακαριότητα τοῦ δίδειν ἐκείνης τοῦ λαμβάνειν; Καὶ δὲν νομίζετε ὅτι ὁ φιλάργυρος καταδικασμένος εἰς τὴν αἰωνιαν στέρησιν τοῦ εὐγενεστέρου πλούτου, ὅστις εἶνε ἡ ἐκ τοῦ δίδειν εὐτυχία, εἶνε ὁ τλημονέστατος τῶν θνητῶν; Ὑπάρχουν οἱ διαβεβαιοῦντες ὅτι καὶ ἡ φιλαργυρία ἔχει τὴν ποίησιν αὐτῆς, ὑψηλὴν καὶ ἀπρόσιτον εἰς τοὺς κοινοὺς καὶ μὴ φιλαργύρους ἐκ τῶν θνητῶν· ὅτι οὐδεμία ἡδονὴ ὑπερβάλλει τὸ ἀκόρεστον συναίσθημα τῆς κτήσεως καὶ κυριότητος τοῦ χρυσίου διὰ τὸ χρυσίον, αὐτὸ ἀρχὴν καὶ τέλος τῆς δημιουργίας. Ἂν μάλιστα παράσχωμεν πλήρη πίστιν εἰς τὸν ὁρισμὸν καὶ καθ' ὃν «εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος ὅστις νομίζει ὅτι εἶνε εὐτυχής», δὲν θὰ δυσκολευθῶμεν νὰ συγκαταριθμήσωμεν μετὰ τῶν Βενιαμὶν τῆς Τύχης τοὺς Σάϋλλοκ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου. Ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρό τινων ἡμερῶν ἀκριβῶς ἐν Ἀθήναις εὑρέθη παρὰ τὰ Παραπήγματα ἐντὸς τρώγλης ἄνθρωπος νεκρός· εἶχεν ἀποθάνει ἐκ πείνης καὶ ψύχους. Καὶ εὑρέθησαν ὑπὸ τὸ προσκέφαλον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου 15 λίραι, μὲ τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ θερμανθῇ καὶ νὰ πληρώσῃ τὸν στόμαχον καὶ νὰ ζήσῃ ὡς ὀλίγοι· ἀλλ' ἦτο φιλάργυρος καὶ ἐπροτίμησε νὰ ἀποθάνῃ. Δὲν θὰ ἐδυσκολευόμην νὰ τὸν καταγράψω εἰς τὸν κατάλογον τῶν εὐτυχῶν, ἀρκεῖ νὰ ἐπειθόμην ὅτι αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες τὰς ὁποίας διῆλθεν ἐντὸς τῆς τρώγλης του βασανιζόμενος ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους ἦσαν ἡμέραι καὶ νύκτες ἀπολαυστικῆς ὀλβιότητος.

Μᾶς λέγουν ὅτι μόνον τὰ παιδία αἰσθάνονται τὴν ἄφατον γλυκύτητα τοῦ δώρου τῆς πρωτοχρονιᾶς. Δὲν ἔχουν ἄδικον· ὅταν τις ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς ἡλικίας ἐκείνης καθ' ἣν τὰ πάντα παρίστανται ὑπὸ γοητευτικὰ χρώματα — εἶνε πλέον ἢ τετριμμένη ἡ ἀλήθεια — ἀδυνατεῖ νὰ αἰσθανθῇ τὴν γοητείαν, τὴν ὁποίαν διαχέει ἡ ἐμφάνισις, ὡς θεοῦ τινος φερομένου ἐπὶ χρυσῆς νεφέλης, ὡς Μεσσία· ὀνειροπολη θέντες, προφητευθέντος καὶ προσδοκωμένου, ἀλλὰ παντοτε ἀνωτέρου τῆς προσδοκίας, ἡ ἐμφάνισις καὶ τοῦ κοινοτέρου παιγνίου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν μοῦ πέσουν αἱ 100 χιλιάδες τοῦ λαχειοφόρου δα-

νείου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ὅσον ματαίως, τόσον διαπύρως εὔχομαι — δὲν θὰ ἠλεκτρισθῶ ἐκ τῆς ἀφάτου ἐκείνης ἡδύτητος ὑφ' ἧς ἠλεκτρίσθην πρὸ εἰκοσιπενταετίας πρὸ τῆς θέας ἑνὸς ξυλίνου ἱππαρίου, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔφερεν ὡς δῶρον τῆς πρωτοχρονιᾶς ὁ πάππος μου. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου καὶ πόσον δίκαιον ἔχουν οἱ πιστεύοντες ἀδιστάκτως ὅτι, ἂν διὰ τὰ παιδία ἡ εὐτυχία ἐν τῷ βίῳ συνίσταται εἰς τὸ νὰ λαμβάνουν, δι' ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, οἵτινες δὲν εἴμεθα παρὰ μεγάλα παιδία ἡ εὐτυχία ἐν τῷ βίῳ συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν.

Καὶ δι' αὐτὸ κεκλιμένος πρὸ τοῦ γραφείου μου φυλλογῶ μὲ πόθον καὶ μὲ ὄρεξιν τὸ Χριστουγενιάτικον τεῦχος τῆς Παρισινῆς Illustration. Καὶ δι' αὐτὸ εὑρίσκω τόσον βαθύν, τόσον ἁρμονικὸν καὶ ἀλησμόνητον τὸν στίχον τοῦ γάλλου ποιητοῦ τὸν ὁποῖον ἀναγινώσκω ἐν μιᾷ τῶν σελίδων του :

Le seul bonheur qu'on a vient du bonheur qu'on donne !

Κωστης Παλαμας.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

ΣΥΖΥΓΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο Κυριος. — Ἀλήθεια, δὲν εἶνε εὐχάριστον, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἀποφύγωμεν.

Η Κυρια. — Βέβαια.

Ο Κυριος. — Ἀφοῦ ἐγευματίσαμεν καὶ τρεῖς φορὰς εἰς τὸ σπίτι των.

Η Κυρια. — Ἔχομεν τὴν ὑποχρέωσιν...

Ο Κυριος. — Ἀλλέως θὰ μας πάρουν διὰ παρασίτους. Πρέπει λοιπὸν κἄτι νὰ χαρίσωμεν τῆς κυρίας.

Η Κυρια. — Σὰν τί ;

Ο Κυριος. — Αἴ, ξεύρω κ' ἐγώ ; ἐσὺ νὰ εὕρῃς τίποτε κατάλληλον.

Η Κυρια. — Κανένα κόσμημα... ἕνα βραχιόλι...

Ο Κυριος. — Δηλαδὴ τὸ ὀλιγώτερον διακοσίων δραχμῶν ἱστορία· τῆς εἶνε πολύ.

Η Κυρια. — Τί νὰ γείνῃ ; ἀφοῦ ἐφάγαμε καὶ τρεῖς φορὰς 'ς τὸ σπίτι της.

Ο Κυριος. — Τοὐλάχιστον νὰ ἦσαν τῆς προκοπῆς τὰ γεύματα !

Η Κυρια. — Μάτι νὰ μὴν τὴν πιάσῃ τὴν μαγειρική της καὶ τὴν νοικοκυροσύνη της!

Ο Κυριος. — Μάλιστα τὸ τελευταῖον ! Τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ ἀνακατώνεται τὸ στομάχι μου. Μὰ νὰ σοῦ 'πῶ, γυναῖκα, ἀπὸ τέτοια τραπέζια ἠμπορεῖ κανένας νὰ βγάλῃ τὴν ὑποχρέωσιν καὶ μὲ μικρότερον δῶρον.

Η Κυρια. — Ἕνα δακτυλίδι...

Ο Κυριος. — Πάλιν τοὺς πληρώνομεν διπλὰ τὸ φαγὶ ποὺ ἐφάγαμεν. Ἕνα φθηνότερον πρᾶγμα.

Η Κυρια. — Τότε μία ὀμπρέλλα φθάνει.

Ο Κυριος. — Ἀλήθεια· θαρρῶ μάλιστα πῶς δὲν ἔχουν καὶ ἀρκεταὶς ὀμπρέλλαις εἰς τὸ σπίτι. Εἰς τὸ τελευταῖον τραπέζι....

Η Κυρια. — Ἐκεῖνο τὸ βρωμοτράπεζον, ποὺ μᾶς ἐτάϊσαν ὅλο χορταρικὰ σὰν νὰ ἤμεθα κατσίκαις...

Ο Κυριος. — Καὶ ἕνα κρέας ποὺ ἦτον σὰν μεντζεσόλα... Ἐνθυμοῦμαι πῶς ἔβρεχε ὅταν ἦτον νὰ φύγωμεν καὶ οὔτε ἔστειλαν νὰ μᾶς φέρουν ἀμάξι, οὔτε κἂν μᾶς ἔδωκαν ὀμπρέλλαις.

Η Κυρια. — Καὶ ἐχάλασα τὸ πράσινό μου φόρεμα.

Ο Κυριος. — Κ' ἐγὼ τὸ 'ψηλό μου καπέλλο.

Η Κυρια. — Καὶ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ νὰ δώσωμεν τώρα καὶ τριάντα δραχμὰς νὰ τῆς πάρωμε ὀμπρέλλαν τῆς κυρίας. Πολὺ τῆς πάει· κἄτι φθηνότερον.

Ο Κυριος. — Ἄ, εὑρῆκα· μία τούρτα εἶνε ἀρκετή.

Η Κυρια. — Καὶ μὲ τί δόντια νὰ την φάγῃ ἡ κακομοῖρα ;

Ο Κυριος. — Ἕνα μπουκέτο λοιπόν.

Η Κυρια. — Μοῦτρα γιὰ ἄνθη. Τρυφερὰ ὕπαρξις, βλέπεις, ποὺ πιάνεται καθε ἡμέρα μὲ τὸν ἄνδρα της.

Ο Κυριος. — Τί ; δὲν ζοῦν καλά ;

Η Κυρια. — Σὰν τὸν σκύλον μὲ τὴν γάτα.

Ο Κυριος. — Καὶ θὰ τῆς στείλωμεν καὶ δῶρον γιὰ νὰ φανῇ πῶς τάχα εἴμεθα μὲ τὸ μέρος της; Ὄχι, ποτέ. Στεῖλε τὰ ἐπισκεπτήριά μας εἰς ἕνα φάκελλον καὶ φθάνουν.

Η Κυρια. — Μὰ τὸ ξεχάσαμεν πῶς πέρυσι μοῦ εἶχαν στείλῃ ἕνα ὡραῖον χαλάκι· ἴσως μοῦ στείλουν καὶ φέτος τίποτε.

Ο Κυριος. — Καὶ πρέπει νὰ σου στείλουν γιὰ νὰ μας ξεπληρώσουν τὴν χάριν ποὺ τοὺς κάμνομεν νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὰ τραπέζιά των.

Δε [Μίμησις]

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο ΞΥΛΙΝΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Ἦτον ἕνας βιολιστὴς μὲ παρδαλὰ ῥοῦχα καὶ μὲ ὑψηλὸν σκοῦφον· εἰς τὸν λαιμόν του ἐκρατοῦσε σφιγμένο τὸ βιολί του καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι τὸ δοξάρι· ἐκουρδίζετο καὶ ἔπαιζεν ὡσὰν ἀληθινὸς βιολιστής. Καὶ ὅμως δὲν ἦτον ἀληθινός, ἦτον ἀπὸ ξύλο, ἀπὸ ἕνα σπάνιον ξύλο : τὸ ξύλο τῆς Ἀγάπης. Τί εἶνε αὐτὸ τὸ ξύλο καὶ ἀπὸ τί δένδρο κόπτεται δὲν ἠξεύρω, ἠξεύρω μόνον πῶς κάθε ἄνθρωπος καμωμένος ἀπὸ τέτοιο ξύλο ἠμπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ σὰν ζωντανὸς ἄνθρωπος.

Ὁ βιολιστὴς ἅμα ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον ἐτυλίχθηκε μέσα εἰς χαρτί, ἐκλείσθηκε εἰς χονδρὸν κουτί καὶ ἐστάλθηκεν εἰς ἓν ἐμπορικὸν διὰ νὰ πωληθῇ σὰν νὰ ἦτον σκλάβος ὁ κακόμοιρος.

Ὁ ἔμπορος τὸν ἔστησεν εἰς τὸ παράθυρον. Ἐκεῖ τὸν ἔβλεπαν οἱ διαβάται καὶ τοὺς ἔβλεπε καὶ αὐτός, χωρὶς νὰ ἐννοοῦν ἐκεῖνοι ὅτι ἦτο κρυμμένη ζωὴ εἰς τὸ ἄψυχο ξύλο. Ὁ ἔμπορος κἄποτε τὸν ἐκούρδιζε καὶ τότε πλέον ἐμαζεύετο κόσμος πολύς, πρὸ πάντων παιδιά, καὶ ἄκουαν μὲ θαυμασμὸν τὴν γλυκειὰν φωνὴν τοῦ βιολιοῦ του. Αὐτὴ ἡ φωνὴ εἶχε κἄτι ξεχωριστόν, κἄτι ποὺ ἔφτανεν ἕως τὴν καρδιά. Ὅλοι ἐνόμιζαν πῶς ὁ τεχνίτης εἶχεν ἐπιτύχῃ τὴν μηχανήν του· δὲν ἤξευραν πῶς μέσα εἰς τὸ ἄψυχο ξύλο ἦτον κρυμμένη ζωή, δὲν ἐφαντάζοντο πῶς καὶ ἀφοῦ ἐξεκουρδίζετο ἡ μηχανὴ ὁ βιολιστὴς ἔπαιζε τὸ βιολί του μόνος μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης ποὺ εἶχε μέσα του.

Ἀλλὰ δὲν ἔπαιζε δι' ἐκείνους ποὺ ἐμαζεύοντο καὶ ἔχασκαν ἔξω ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου· οὔτε τοὺς ἐλογάριαζεν, οὔτε τὸν ἔμελεν. Ἔπαιζε μόνον διὰ τὴν ἀγάπην του· καὶ ἡ ἀγάπη του ἦτο μία ὡραία κούκλα ὑψηλοτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας, λυγερή, ξεχωριστὴ εἰς τὴν χάριν, μὲ κατακόκκινον φόρεμα στηλωμένη ἀντικρύ του εἰς τὸ ἴδιον παράθυρον τοῦ ἐμπορικοῦ.

Ὁ βιολιστὴς αὐτὴν ἀντίκρυσε πρώτην ἅμα ἐβγῆκεν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀπὸ τὸ χονδρὸν κουτί του καὶ εἰς αὐτὴν ἐχάρισεν ὅλην την ἀγάπην ποὺ εἶχε μέσα του. Ἄλλος κόσμος δὲν ἦτον ἐκτὸς τῆς κούκλας. Ἐζοῦσε πλέον δι' αὐτήν, μόνον δι' αὐτήν. Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη βέβαια τὸν ἀγαποῦσε. Ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε διατί δὲν ἐξεκολλοῦσε τὰ μάτιά της ἀπ' ἐπάνω του, τὰ φωτερά της ἐκεῖνα μάτια ποὺ τὸν ἔκαιαν ; Ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε διατί δὲν ἐγύριζε κἂν νὰ ἰδῇ ἕνα ξανθὸν ἀξιωματικὸν ὁ ὁποῖος ἐπάνω εἰς τὸ ξύλινόν του ἄλογον καθισμένος εἶχε γυρισμένον τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος της ἀπὸ τὴν ὥραν ποὺ τὸν ἔβαλεν ἐκεῖ ὁ ἔμπορος ; Ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε διατί ἐχαμογελοῦσεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ὅταν ἔπαιζε τὸ βιολί του, σὰν νὰ ἐννοοῦσε πῶς μόνον δι' αὐτὴν ἔπαιζε ;

Τὸν ἀγαποῦσεν, τὸν ἀγαποῦσεν· ὅλα αὐτὰ ἦσαν σημεῖα ὁλοφάνερα. Καὶ τὰ εἶχαν βέβαια παρατηρήσῃ καὶ ὅλοι οἱ γείτονες: δύο τρεῖς κήριναι κοῦκλαι, μερικοὶ μολύβδινοι στρατιῶται, ἕνας χάρτινος ἐμβαλωματὴς ποὺ εἶχε τὸ μαγαζί του ἐκεῖ, καὶ ἕνας ξύλινος φαρμακοποιὸς τριγυρισμένος ἀπὸ τὰ φάρμακά του. Δι' αὐτὸ ἐκυττάζοντο λοξὰ μεταξὺ των καὶ ἐκρυφομιλοῦσαν.

Ὁ βιολιστὴς ἕνα φόβον εἶχε μέσα εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀγάπης του· μήπως τοὺς χωρίσουν. Πῶς ἦτον δυνατὸν νὴ ζήσῃ χωρὶς αὐτήν, καὶ τί τὴν ἤθελε τὴν ζωήν ; Τί θὰ ἐγίνετο κ' ἐκείνη μόνη, χωρὶς αὐτόν ;

Ἡ τύχη ποὺ προστατεύει ὅλους τοὺς ἐρωτευμένους δὲν ἄφισεν ἀπροστάτευτον καὶ τὸν ξύλινον βιολιστήν. Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἔπαιζε μὲ ὄρεξιν τὸ βιολί του, ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἔξω ἕνας ἡλικιωμένες κύριος καὶ μία μεσόκοπη κυρία.

-- Τί ὡραῖα ποὺ παίζει αὐτός! εἶπεν ὁ κύριος, μοῦ ἔρχεται νὰ τὸν ἀγοράσω τοῦ ἀνεψιοῦ μας.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ κυρία ἐκύτταξε τὴν κούκλαν:

— Τί ὡραῖα ποὺ εἶνε αὐτὴ θὰ τὴν πάρω κ' ἐγὼ τῆς ἀνεψιᾶς μου.

Ὁ βιολιστὴς διὰ μίαν στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι θὰ χωρισθῇ πλέον ἀπὸ τὴν ἀγάπην του καὶ τοῦ ἤρχετο νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακόν του. Ἀλλ' ἐνῷ τὸν ἐτύλιγεν ὁ ἔμπορος εἰς τὸ χαρτὶ ἐννόησεν ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κυρίας ὅτι ὁ ἀνεψιὸς καὶ ἡ ἀνεψιὰ ἦσαν ἀδέλφια καὶ ὅτι ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ εὑρίσκετο πάλιν κοντὰ εἰς τὴν ἀγαπημένην του κούκλαν.

Ὑπομονὴ λοιπόν, ὑπομονὴ καὶ ὁ εὐτυχισμένος καιρὸς θὰ γυρίσῃ πάλιν.

Δύο ἡμέρας ἔμεινεν φυλακισμένος μέσα εἰς ἓν σκοτεινὸν ἐρμάριον καὶ τοῦ ἐφάνηκαν χρόνοι ἀτελείωτοι. Ἐσυλλογίζετο τί θὰ γίνεται μόνη ἡ ἀγαπημένη του, πῶς θὰ τὸν ἀναζητῇ, πῶς θὰ νομίζῃ ὅτι δὲν θὰ τὸν ἰδῇ πλέον καὶ θὰ σπαράζεται ἀπὸ ἀπελπισίαν. Καὶ ὁ καϋμένος ὁ βιολιστὴς ἐδάκρυζε τόσον πολὺ καὶ τόσον συχνά, ὥστε ὅταν τὸν ἐξετύλιξαν ἀπὸ τὸ χαρτὶ τὴν πρωτοχρονιὰν ἀπὸ τὰ δάκρυα εἶχαν ξεβάψῃ τὰ μάτια του.

Εὑρέθηκε μέσα εἰς μίαν σάλαν φωτισμένην καὶ γεμάτην κοσμον. Τί τον ἔμελε διὰ τὸν κόσμον; Αὐτὸς ἐκύτταζε μόνον νὰ ἰδῇ που εἶνε ἡ ἀγάπη του. Καὶ ὅταν τὸν ἐκούρδισαν ἔπαιξε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν διὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ αὐτὴ καὶ νὰ χαρῇ. Τοῦ κάκου ὅμως, τοῦ κάκου ! ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε καὶ ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο πουθενά. Ἦσαν ἄλλαι κοῦκλαι ἐκεῖ καθισμέναι γύρῳ εἰς τὰς μεγάλας πολυθρόνας, ἀλλὰ καμμία δὲν εἶχε τὴν χάριν τῆς ἀγαπημένης του.

Ὁ βιολιστὴς ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται, ὅταν ἔξαφνα πέρα ἐκεῖ ὀπίσω ἀπὸ μίαν θύραν τοῦ ἐφάνη πῶς εἶδε τὴν ἄκραν ἑνὸς φορέματος, καὶ τὸ φόρεμα αὐτὸ ὡμοίαζε πολὺ μ' ἐκεῖνο τὸ κόκκινον ποὺ ἐφοροῦσεν ἡ ἀγάπη του. Πῶς, ἦτον λοιπὸν ἐκεῖ καὶ δὲν ἐγύριζε νὰ τὸν ἰδῇ; Τί ἔκαμνεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν; Μήπως τὸν ἐπερίμενεν ἐπίτηδες ἐκεῖ μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμον;

Ἐπλησίασε σιγὰ σιγὰ μὲ λαχτάραν, μὲ καρδιοχτύπι. Καὶ τί εἶδε ; Τὴν ἀγαπημένην του μαζὶ μὲ τὸν ξανθὸν ἐκεῖνον ἀξιωματικόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγύριζεν ἡ ἄπιστη νὰ ἰδῇ ὅταν ἦτον εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ἐμπορικοῦ. Καὶ τώρα θὰ ἐκρυφομιλοῦσαν βέβαια οἱ δύο γλυκὰ γλυκά, ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ ἄλογον του καὶ αὐτὴ στηλωμένη ὀρθὴ εἰς τὸν τοῖχον.

Ὁ βιολιστὴς ἄναψεν ἀπὸ τὸν θυμόν. Χωρὶς νὰ

συλλογισθῇ τί κάμνει, ἅρπαξε τὸ ξύλινον σπαθὶ ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἐπέρασε τὰ ἄπιστα στήθη τῆς κούκλας.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν πληγὴν ἐχύθη ἔξαφνα κάτι ποῦ δὲν ὡμοίαζε καθόλου μὲ αἷμα. Ὁ βιολιστὴς μὲ τὰ ἀγριεμμένα μάτια του τὸ εἶδε καὶ ἐτινάχθηκε ὀπίσω....

— Τί! ἐφώναξε μὲ βραχνὴν φωνήν, καὶ τὴν εἶχα ἀγαπήσῃ τόσον καὶ ἐνόμιζα ὅτι μ' ἀγαποῦσε καὶ αὐτὴ ἐνῷ δὲν εἶχε μέσα εἰς τὰ στήθη της τίποτε ἄλλο ἀπὸ πίτουρα'... πίτουρα!...

Τὸ πρωὶ εὑρῆκαν ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τὴν ὡραίαν κούκλαν μὲ τρυπημένα τὰ στήθη καὶ χυμένα τὰ πίτουρα ἐπάνω εἰς τὸ κόκκινόν της φόρεμα, καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ πεσμένον κάτω εἰς τὸ πάτωμα· καὶ ὅταν ἐπῆραν νὰ κουρδίσουν τὸν βιολιστὴν εἶδαν πῶς τὸ ξύλον του ἦτο σπασμένον εἰς δύο κομμάτια.

Ἔρραψαν τὴν πληγὴν τῆς κούκλας, ἐκόλλησαν τὸ σπαθὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ — καὶ ἐπέταξαν εἰς τὸ κάρρον τῶν σκουπιδιῶν τὸν ἄχρηστον βιολιστήν.

Γεωργιος Δροσινης

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

1 Ἰανουαρίου 1890.

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ σημειωματαρίου μου βλέπω γραμμένον: «Ἡ ἀνάμνησις εἶνε δωρεὰ τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν καρδίαν». Δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ ἂν εἶνε πρωτότυπος ἢ ἂν τὴν ἀντέγραψα ἀπὸ πουθενὰ διότι μοῦ ἤρεσεν. Τὴν εὑρίσκω ὅμως πολὺ χρήσιμον τώρα ὅπου δὲν λαμβάνω δῶρα ἢ καὶ ἂν λαμβάνω εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μὴ ἐλάμβανα. Διότι τί συγκινήσεις ἠμποροῦν νὰ φέρουν πλέον χαρίσματα, τὰ ὁποῖα τὸ κάτωκάτω τῆς γραφῆς ἠμπορεῖ ἐλευθέρως νὰ ἀποκτήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ κάνεις, ὅταν θελήσῃ; Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ δῶρα πολύτιμα εἰς τὰ παιδία εἶνε ὁ πόθος, αἱ ἐκπλήξεις, τὰς ὁποίας γεννῶσιν εἰς αὐτὰ — καὶ ἐὰν ἤμην φιλάργυρος θὰ προσέθετα ἡ ἔλλειψις πάσης ὑποχρεώσεως ἀνταποδόσεως. — Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ τελευταία περίπτωσις εἶνε διὰ πολλοὺς ἡ μόνη, ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ ὅλον τὸ θέλγητρον τῶν δώρων — . Τὸν πόθον ἔσβεσε τὸ ἐφικτὸν τῆς ἐκπληρώσεώς του. Ἐκπλήξεις δὲν εἶνε δυναταί· ἐγνωρίσαμεν τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν δύναμιν ὅλων τῶν περὶ ἡμᾶς συμπαθειῶν (à propos διατί τάχα νὰ λαμβάνωμεν ἐνθυμήματα ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους δὲν ὑπάρχει ποτὲ φόβος ὅτι θὰ λησμονήσωμεν;). Τέλος ὅσοι ἐκτιμοῦν τὰ χρήματα περισσότερον τοῦ δέοντος εἶνε ὑποχρεωμένοι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ πρωὶ νὰ δίδουν εἰς ὀχλήρους καὶ ἀδιαφόρους: εἰς τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος τοὺς δυσαρεστεῖ δέκα φορὰς τὴν ἡμέραν, εἰς τὸν ὁδοκαθαριστὴν ὁ ὁποῖος δὲν σκουπίζει ποτὲ τὸν δρόμον, εἰς τὸν φανανάπτην, ὅστις ἀνάπτειμμίαν ὥραν ἀργότερα τοῦ δέοντος πάντοτε τὸν φανὸν τῆς συνοικίας, τὸν γραμματοκομιστὴν ὁ ὁποῖος ἐκράτησε τρεῖς ἡμέρας γράμμα ἀνυπομόνως περιμενόμενον διὰ νὰ πάρῃ τὸν μπονα μ'ᾶν του. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ὑποκύπτω ἀγογγύστως εἰς τὸ πεπρωμένον, κάμνω ὅλα τὰ ὑποχρεωτικὰ δῶρα τῆς πρωτοχρονιᾶς. Ἀλλὰ δὲν δέχομαι παρὰ τὴν δωρεὰν τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν καρδίαν. Τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐρατεινῶν χρόνων, κατὰ τοὺς ὁποίους τὰ δῶρα εἶχον τὴν ἀξίαν των.

Κ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Πάρε μαχαῖρι κόψε με, καὶ ῥίξε τὰ κομμάτια μου,
Μάτια μου,
Καὶ ῥίξε τα μέσ' το γιαλό.
Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ μ' ἄφησες, τὸν κόσμο αὐτὸ συχάθηκα,
Χάθηκα
Καὶ δὲν προσμένω πιὰ καλό.

Ἂν βάζῃς τώρα τ' ἄσπρα σου, καὶ τὰ μαλαμματένια σου,
Ἔννοια σου,
Θαρθῇ καιρὸς ποῦ θὰ θρηνῇς,
Ποῦ θενὰρθῇς στὸ μνῆμά μου, νὰ 'πῇς ἕνα παράπονο,
Κι' ἄπονο
Θὰ μ' εὕρῃς, ὅσο κι' ἂν πονῇς.

Πάρε φωτιὰ καὶ κάψε με, κι' ἀντάμα μὲ τὴ στάχτη μου
Τ' ἄχτι μου
Μέσ' τὰ πελάγη νὰ σκορπᾶς,
Νὰ μὴ σ' εὕρῃ τὸ κρῖμά μου, μαριόλα μου Ἠπειρώτισσα,
Ῥώτησα,
Καὶ μοῦπαν ἄλλον ἀγαπᾶς.

Αργυρης Εφταλιωτης.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ὁ βασιλεὺς Γελελέ. — Τηλεγραφικῶς ἐγνώσθη εἰς τὴν Εὐρώπην ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως τῆς Δαχομέης Γελελέ, ἐπισυμβὰς πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Ἡ κηδεία αὐτοῦ θὰ γείνῃ ἀναμφιβόλως κατὰ τὸν αὐτὸν φρικαλέον τρόπον, καθ' ὃν ἐτελέσθη καὶ ἡ τῶν προκατόχων του, ἤτοι διὰ τῆς σφαγιάσεως πολλῶν ἑκατοντάδων ἀνθρώπων. Διότι ἡ Δαχομέη εἶναι ἡ μόνη χώρα τῆς Ἀφρικῆς, ἣν δὲν ἴσχυσαν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ ἐξημερώσωσιν αἱ σύντονοι καὶ μακροχρόνιοι μροσπάθειαι πολυπληθῶν Εὐρωπαίων περιηγητῶν καὶ ἱεραποστόλων. Ἡ ἐπιμονὴ τῶν κατοίκων εἰς τὴν διατήρησιν τῶν αἱμοβόρων αὐτῶν τελετῶν εἶναι τοιαύτη, ὥστε καίτοι ἐπισήμως παρενέβησαν πολλάκις εὐρωπαῖκαὶ κυβερνήσεις καὶ ἰδίως ἡ Ἀγγλία, οὐδὲν ὅμως κατώρθωσαν. Νῦν ἐλπίζεται ὅτι θὰ παρεμβῇ ἀποτελεσματικῶς ἡ Γερμανία, ἧς ἡ ἀποικία Τόγκο συνορεύει μὲ τὴν Δαχομέην, καὶ θὰ δυνηθῇ νὰ παρεμποδίσῃ τὰς ἀπαραιτήτους πρὸς μεγαλοπρεπῆ ἐνταφιασμὸν τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως ἀνθρωποθυσίας. Λέγεται μάλιστα ὅτι καὶ ὁ Κόντος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Γελελέ, δὲν εἶναι πολὺ ἄγριος καὶ ἀποκλίνει πρὸς τὸν χριστιανισμόν· ἀλλὰ ταῦτα φαίνονται μᾶλλον ἐλπίδες κεναὶ τῶν ἱεραποστόλων. Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Δαχομέης, ὅστις ἀναντιρρήτως θὰ ἐκλέξῃ ὡς ὁ πατήρ του τοὺς ὑπουργοὺς καὶ συμβούλους του ἐκ τῶν Ψύλλων, ἤτοι τῶν γοήτων τῶν ὄφεων, τὴν δὲ σωματοφυλακήν του θὰ καταρτίσῃ ἐξ Ἀμαζόνων, καὶ κατὰ ταῦτα θὰ ἀναδειχθῇ ἄξιος αὐτοῦ διάδοχος, δὲν θὰ ἀσεβήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον εἰς τὴν μνήμην τοῦ πατρός του, ὥστε νὰ στερήσῃ αὐτὸν μὲν τῶν ἐπικηδείων τιμῶν, τὸν δὲ λαόν του τοῦ εὐαρέστου θεάματος τῆς ἀποκεφαλίσεως καὶ τῆς κατακρημνίσεως ἀριθμοῦ τινος δούλων καὶ αἰχμαλώτων.

Συνοπτικὴ διαδικασία. — Ἡ ἀκόλουθος περιεργοτάτη σκηνὴ διεδραματίσθη ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῆς πόλεως Οὐίλκεσβαρ ἐν Πανσυλβανίᾳ τῆς Ἀμερικῆς. Κατηγορεῖτό τις ἐπὶ αἰκίαις κατὰ τῆς συζύγου του· οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας κατέθεσαν πολλὰ γεγονότα, ἀποδεικνύοντα τὴν σκαιότητα καὶ βαναυσότητα τοῦ συζύγου, ἐξ ἧς τοσαῦτα ὑφίστατο ἡ γυνή του βασανιστήρια, ὥστε ἀκούων αὐτὰ ἐκτιθέμενα ὁ δικαστὴς δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησίν του· ἀλλ' ἐγερθεὶς τῆς ἕδρας, του ὑπῆγε καὶ ἔκλεισε διὰ τῆς κλειδὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐκδυθεὶς δὲ τὸ ἱμάτιόν του, ἥρπασε μίαν ῥάβδον καὶ κατεχέρισεν ἰδιοχείρως μετὰ πολλῆς στιβαρότητος τὸν βάρβαρον σύζυγον, ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου ἐπικροτοῦντος. Μετὰ τοῦτο ἐφόρεσε πάλιν τὸ ἔνδυμά του, ἐκάθισεν εἰς τὴν ἕδραν του καὶ ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐκήρυξεν ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον· διότι ὡς ἔλεγεν ἐν τῷ σκεπτικῷ εἶναι ἀντισυνταγματικὸν νὰ ἐπιβληθῶσι δύο ποιναὶ διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν καὶ εἶναι εὔλογον ν' ἀπαλλαχθῇ ὁ ἔνοχος, ἀφ' οὗ ὑπέστη ἤδη τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν.

Ὁδοιπορικὴ βιβλιοθήκη αὐτοκράτορος. — Κατὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει διατριβὴν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου, περίεργός τις κατώρθωσε νὰ ἴδῃ τίνα βιβλία ἔφερεν οὗτος μεθ' ἑαυτοῦ κατὰ τὸ ταξειδιόν του. Ἦσαν δὲ ταῦτα τὸ «Ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν» τοῦ Βροκχάους, ἡ «Ζωολογία» (Thierleben) τοῦ Βρὲμ καὶ «Τὰ Ζῶα τῶν Ἄλπεων» τοῦ Τσούδι, καὶ πλὴν τούτων τὸ Γερμανογαλλικὸν λεξικὸν τοῦ Θιεβό. Ἐφημερίδας δ' ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, ὡς καὶ ὁ Βίσμαρκ, λέγεται ὅτι δὲν ἀναγινώσκει ἄλλας πλὴν γαλλικῶν.

Ὁ φόβος καὶ αἱ ἀσθένειαι. — Εἷς ἰατρὸς γάλλος δίδει τὰς ἑξῆς συμβουλὰς προληπτικὰς ἀπὸ τὴν ἰνφλουέντζαν:

Νὰ ἐνδύεσθε ὅσον τὸ δυνατὸν θερμότερα καὶ ἂν ἔχετε γοῦναν νὰ μὴν τὴν ἀφίνετε ἀπ' ἐπάνω σας ἐν ὑπαίθρῳ.

Νὰ τρώγετε καὶ νὰ πίνετε καλὰ διὰ νὰ ἔχετε δυνάμεις ἂν σᾶς προσβάλῃ.

Πνευματώδη ποτὰ ἐν μέτρῳ μὴ τ' ἀποφεύγετε.

Καπνίζετε καθ' ὁδὸν διὰ νὰ ἐμποδίζετε τὴν ἄμεσον εἰσπνοὴν τοῦ ψυχροῦ ἀέρος.

Πρὸ πάντων δὲ μὴ φοβῆσθε.

Καὶ σχετικῶς πρὸς τὴν τελευταίαν συμβουλὴν ἀναφέρει τὸν ἑξῆς μῦθον:

Εἷς χωρικὸς ἐπανήρχετο διὰ τοῦ δάσους ἔφιππος εἰς τὸ χωρίον του. Ἔξαφνα μία γραῖα τὸν σταματᾷ εἰς τὸν δρόμον καὶ τοῦ ζητεῖ νὰ τὴν πάρῃ μαζί του.

— Ποία εἶσαι; ἐρωτᾷ ὁ χωρικός.

— Εἶμαι ἡ Πανούκλα, ἀποκρίνεται ἡ γραῖα.

Ὁ χωρικὸς φοβισμένος κάμνει νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἡ γραῖα τὸν κρατεῖ:

— Τί φεύγεις; Νομίζεις πῶς καὶ χωρὶς ἐσένα δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ χωρίον; Μόνον πῶς θὰ φθάσω ὀλίγον ἀργότερον. Μὴν ἤσαι μωρὸς καὶ πάρε με μαζί σου· εἰς ἀνταλλαγὴν σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν πειράξω οὔτε ἐσένα οὔτε κανένα ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σου.

— Ἀναίβα εἶπεν ὁ χωρικός.

Ἀφοῦ ἐπροχώρησαν ὀλίγον τῆς λέγει:

— Δὲν θὰ πειράξῃς οὔτε αὐτόν, οὔτε ἐκεῖνον, οὔτε τὸν ἄλλον

— Καλά, εἶπεν ἡ γραῖα, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Ὕστερα ἀπὸ ὀλίγα βήματα πάλιν τῆς λέγει:

— Δὲν θὰ πειράξῃς οὔτε ἐκεῖνον κ' ἐκεῖνον.

Καὶ πάλιν ὑπεσχέθη ἡ Πανούκλα.

Καὶ ἐπὶ τέλους ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον ἡ κατηραμένη ἀσθένεια εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι δὲν θὰ πειράξῃ περισσοτέρους ἀπὸ δέκα.

Καὶ ὅμως τὴν αὐτὴν ἡμέραν τριάκοντα ἄνθρωποι ἀπέθαναν.

Ὁ χωρικὸς τρέχει ὠργισμένος καὶ εὑρίσκει τὴν γραῖαν.